

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^ο

Αρ 505

ΛΑΜΠΑΙ ΑΜΠΑΖΟΥΡ ΠΑΡΣΥΜΕ

ΑΧΙΑ ΠΑΤΕΙΑ

ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΟΥΔΡΑΡΙΖΕΣΘΕ ΜΟΝΟΝ
ΔΥΟ ΦΟΡΑΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

και αποχειρεθείτε δια πάντα την λιπαράν μύτην και το γυαλιστερό πρόσωπον. Η MOUSSE DE CREME, άγνωστον-μένη εις την πούδραν Τοκαλόν, σπρώ- νως προς ένα βραδευμένον τρόπον, την κάμνει να χωρά διην την ημέραν, παρ' όλον τον άερα, τον βορραρόν καιρόν και την επίδρασιν, που προκαλείται από τον χορόν. Δεν κλείει τους πόρους. Δο- κимάσατέ την και θα διαπιστώσετε πό- σον εινε διαφορετική. Τα κομπάζτ Το- καλόν περιέχουν τώρα MOUSSE DE CREME. Η πούδρα και το ρουζ προσ- κολλούν πολύ επί της επιδερμίδος. Κάτι νέον, διαφορετικόν, καλύτερον. Γεν. Άν- τιστ. Α. Π. Ρεμπουζάκος, Πραξιτέ- λους 42, Αθήναι.

Ο ΕΝΑΜΙΣΗΣ ΝΙΚΟΛΟΣ

Ο συγγραφέας κ. Βάσος Α. Ήλιό- πολος κυκλοφορεί τον ερχόμενον Νοέμ- βριον το νέον του ρομάντζο, «Ο Ένα- μισης Νικολός», σε πολυτέλη άρτισημέ- νη έκδοσι, που η τιμή της θα εινε δοχ. 25 για τους προπληρώνοντας συνδρομη- τας. Στους προσερχόμενους δοχ. 35, εκ- τός από την έγγραφη τους στην πολυ- τέλη έκδοσι του «Ενάμιση Νικολός», στέλνεται το εξαιρετικό κι' αισθηματι- κό ρομάντζο του ίδιου, «Το Τραγικό Με- θύσι ενός Άδελφου», που η τιμή του εινε δοχ. 50, και χαρακτηζεται το μονόπρακτο δράμα «Στο Βούρκο». Ζητήσατέ τα από τα βιβλιοπωλεία ή κατ' ευθείαν από τον συγγραφέα, δόδς Δαμάρεως 71.

Μη παραμελήτε το δέρμα σας

Scherk
Face
Lotion
(Λοσιόν δια το πρόσωπον)

«Από χρόνια είχα στο πρόσωπό μου εκείνα τα άσχημα και άτελείωτα μιμίκια και μεταχειρίζομαι διάφορα σπούνια, κρέμες και άλλα παρόμοια, χωρίς απο- τέλεσμα. Πρό καιρού η διαφήμις της Λοσιόν προσώπου Scherk μου ένωσε την προσοχή και έκανα μία δοκιμή. Έπειτ' από λίγο καιρό τα μιμίκια εξαφανισθη- σαν, το δέρμα μου έανάγεινε λίγο και καθαρό και τώρα μπορώ να πω ότι είμαι απόλυτως ευχαριστημένη και δεν θα ήθελα να μεταχειριστώ το νέον αυτό προϊόν». — Αποσπασμα επιστολής

Πούδρα Mystikum, η φημισμένη Πούδρα του Scherk. Μεγάλο κουτί Δρ. 80. Μικρότερο Δρ. 50.

Η αποστέλλουσα δόξαχμον γραμμά- τισμον εις την δισιν: Π. Ι. Μαγκριώτην, Νίκης 10, λαμβάνει ένα δείγμα της Λοσιόν.

Γιησία Λοσιόν προσώπου Scherk μόνον εις τα γνωστά φιαλίδια με το σήμα Scherk.

SCHERK

Φιάλη 100 γραμ. δρ. 90. μικρότερα δρ. 55.

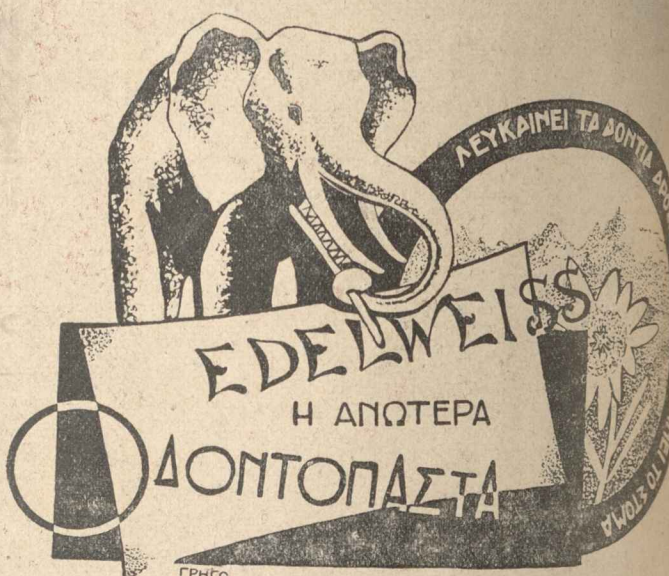

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

είνε να θάφετε μόναι Σας
τα περσινά Σας φορέματα με
τάς Γερμανικάς Βαφάς

ARTI

Αι Βαφαι ARTI κάνουν
τά παλαιά φορέματα και-
νούργια και μεδέρνα. Έπιτυ-
χία αφάνταστος. Χρήσις ά-
πλουστάτη. Οδηγία Έλλη-
νιστί. Αι Βαφαι ARTI έτι-
μήθησαν με το Μέγα Βρα-
βείον της τελευταίας Έκθέ-
σεως. Πωλούνται στα έμπερι-
κά και τα φαρμακεία.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΖΕΡΣΕΪ

Διά γυναικεία φορέματα
Τό λεπτότερο γυναικείο γούστο
Θα τα φορέση ο καλλίτερος κόσμος
Τιμαί έκτός συναγωνισμού

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΑΙΟΛΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

5 Νοεμβρίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1417

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

(Πίναξ της κ. Μουρατόν)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΗ

Η ΚΑΤΑΦΡΟΝΕΜΕΝΗ

(Διήγημα)

Σ' ένα σπίτι της οδού Σεπολίων — τον αριθμό δεν τον θυμάμαι πει-
— κάταν ή κυρία Γεωργιάδου, χήρα αξιοματικού της Έπιμελητείας,
τυπητή στη γειτονιά με το όνομα κυρία Άναστασία... μαζί της και ή
Πολυξένη και ή Μαρίκα και ή μικρούλα ή Τεργιζόρη. Τα πρώτα χρό-
νια που ήσαν σ' αυτό το σπίτι, κοιμωμένοι από τη Λάρισα, εκεί που
ήσαν ο μακαρίτης ο ταγματάρχης, όλη ή γειτονιά νόμιζε πως ή Πο-
λυξένη και ή Μαρίκα ήσαν κόρες της και ή μικρούλα ήσαν ψυχωκόρη.
Δεν ήσαν μόνο ή διαφορά της ηλικίας... Η Μαρίκα και ή Πολυξένη,
όμως, ήσαν μεγαλοκατέλλες, εικοσιπέντε και εικοσιόχτώ χρόνων, ενώ
ή Τεργιζόρη ήσαν μόνο δεκαπέντε, μά και γενικά ή διαγωγή των τριών
γυναίκων προς τη μικρή ήσαν φέρσιμο κυράδων προς δουλικά.
— Τεργιζόρη, γιατί δεν σκούπισες το πεζοδρόμιο ;
— Πάς... το σκούπισα !...
— Δε βγάξεις τα στράβα σου να δής πως έχει κάρβουνα ;...
— Μά, πέρασε ο καρβουνιάρης και ψώνισε ή κυρία του κάτω πατό-
μας...
— Και ού ποθ ήσουν να τα μαζέγνης ;...
— Όχι, θά τα μαζέγω... σφουγκάζω την κάμαρα της Πολυξένης...
— Πόσες ώρες σφουγκράζεις ; Άμ δεν έχεις το νου σου στη δου-
λειά γ' αυτό είσαι πάντα άσχημη. Τζάμπα, μου φάνεται, σέ ταίζουμε...
Τι ποί ήθε, λέω γά, το ελλογημένο του Θεού, να σέ στείλη σ' αυτόν
τον κόσμο, εκεί που κανείς δεν σέ περιμενε !...
— Άκριβός αυτό εινε συμβή. Η κακομοίρα ή Τεργιζόρη ήσαν κι' αυτή
στην Άναστασίας και αδελφή της Πολυξένης και της Μαρίκας.
— Άκριβός αυτό εινε συμβή. Η κακομοίρα ή Τεργιζόρη ήσαν κι' αυτή
στην Άναστασίας και αδελφή της Πολυξένης και της Μαρίκας.
— Άκριβός αυτό εινε συμβή. Η κακομοίρα ή Τεργιζόρη ήσαν κι' αυτή
στην Άναστασίας και αδελφή της Πολυξένης και της Μαρίκας.

οικονομία κανένα λεφτό να φτιάσουμε κανένα προζαίο, τώρα, με τού-
τινες, που μάς ξεπύρωσε άξαφνα, μάς ήθε ο διάβολος και μάς σηκώσε !
— Η δέ μητέρα της συχνά βλαστημούσε αυτό το ανανέτηχο κακό, που
της έτιχε στα σαρανταπέντε της χρόνια, κι' αυτά τα λόγια :
— Να πάω ή σούγ' αλήθεια κι' απ' αλήθεια! Άφορ ήταν να την πιάθω,
ή άχαρευτη, σαν άγοράματη ήταν άναγκη, δηλαδή, να τήχη πάλι δια-
λου θηλυκό ! Δεν ήταν τουλάχιστον να γεννηθή άγορά, να τήχη κι' άπο-
κοίμια στα γεράματα μου !...
— Ο δέ γέρο — ταγματάρχης, γνοίζοντας το βράδυ απ' το καφενείο στο
κέρφ, όπου μαζί με την πρεφα, είχε τραβήξει και πένν' έξη ούζα, έλε-
γε της γυναικας του :
— Τήν έπαθε κι' ή Σάρα, καληώρα σαν και σένα, κι' αυτή τουλάχισ-
στον σιμάωσε έναν Ισάκ... Όχι σαν και σένα, που μου έβανες το
σπίτι μου παρθενωγείο !...

Γι' αυτά όλα, ή δόλια ή Τεργιζόρη ούτε ξέρει κανείς πως τα κατά-
φερε να μεγαλώσει, να γίνει άνθρωπος ! Στα πρώτα της χρόνια κανείς
δεν την πρόσεξε, κανείς δεν την κάμνε σαν παιδί, ούτε της έιπε κα-
νέναν καλό λόγο. Τό έναντίον, μάλλον την είχαν από κλάτσο κι' από
μπάτσο και μόλις ένοιωσε τον καιρό της την στρώσαν μπροστά σ' όλες
τις δουλειές του σπιτιού. Κανείς δεν φρόντισε να πάη σχολείο, να μάθ-
η γράμματα, κανείς δεν της χάρισε μια κοίμια να πάξη κι' αυτή σαν τα
αλλά κοριτσάκια. Μία μέρα, της Παναγίας, που γινόταν ή Μαρίκα
και είχαν επισκεψεί στο σπίτι, ή κυρία Παπαδοπούλου, μια γονιμή κυ-
ρία, γυναίκα κάποιου εκτετα-
νιστού, έιπε μπροστά σέ όλη
την συντροφιά, βλέποντας την
Τεργιζόρη να έκτελ ή χρέη
της κυροέτας :
— Τι να σάς πω, κυρία Γε-
ωργιάδου, τυχερή είμαστε να
έχετε αυτό το δουλιά ! Φαί-

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

.....

Ο... ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΣ

ΤΟΥ ΖΥΔ ΛΕΡΜΙΝΑ

.....

ΙΔΟΥ τί συνέβη προχθές στον άπερίγραπτο φίλο μου Στέφανο Ντούγγλας, ζωγράφο έρασιτέχνη και ζωντοχήρο, με προκοιλί, μυτερό γενάκι και γυριστές μουστάκες :

Ο Στέφανος Ντούγγλας βρισκόταν προχθές το μεσημέρι πλάι στη χύτρα της κυρίας Ντυβάλ, στην ταβέρνα της οποίας συνήθιζε να τρώη απ' την ημέρα που η διεστραμμένη σύζυγός του ανατοδογύρισε τη χύτρα του σπιτιού του κι έφυγε, ακολουθώντας έναν γραμματέα της Ιαπωνικής πρεσβείας.

Η άτυχία αυτή του φίλου μου μπορεί να τον στενοχώρησε στην αρχή, δεν τον εμπόδισε όμως να διατηρήσει την όρεξί του, αφού δεν μπορούσε να διατηρήσει την σύζυγό του.

Καθισμένος, λοιπόν, τώρα σ' ένα τραπέζι, κοντά στις αραδιασμένες χύτρες της κυρίας Ντυβάλ, τέλειωνε την αύγουστιά του και ετοιμαζόταν να ριχτεί στις κοτολέτες του, όταν ένας άνθρωπος μπήκε μέσα στην ταβέρνα κι έπειδή δεν εύρισκε άδειαν τραπέζι, κάθησε κοντά του.

Ήταν ένας πενηντάρης αδιάντος, ξεραγκιανός, με ύψος στυγνό, καλοντυμένος όμως και σφιγμένος σαν άξιωματικός μέσα στο στενό κουμπωμένο σακάκι του.

Διάταξε και του πήγαν ένα ροσμπίφ, το οποίο βρήκε αηδέστατο, του σερβίρισαν κατόπιν χόρτα, τα οποία επέστρεψε, ονομαζοντάς τα «παλούκια» και τέλος του πήγαν φρούτα, τα οποία, αφού τα περιεργάστηκε στραβώνοντας τα χείλη του, σαν να χυσε μωρός του ρετινόλαδο, τα επέστρεψε κι αυτά ως ακατάλληλα.

Ο Στέφανος τότε ετόλμισε να τον ρωτήσει αν ύπόφερε από καμμία στομαχική πάθηση.

—Καθόλου, κύριε, απάντησε ο ξεραγκιανός άνθρωπος, με ύψος στρεφνό. Έχω στομάχι ικανό να χωνέψη και...συνάλλι άκόμα, αλλά αποστρέφεται τη Γαλλική μαγειρική.

—Και είνε πολύς καιρός που αισθάνεσθε την αποστροφή αυτή;

—Από τότε που άμα το γύρο του κόσμου, ή μάλλον από την εποχή που άμα την Πολωνία.

—Α! ώστε εκεί κάτω θα έχουν έξαισία κοιλίνα.

—Τί λέτε, κύριε; Άποτρώπαι, φοβερό, κύριε μου!...

—Τότε;...

—Ιδού! τον διέκοψε ο στρεφνός άνθρωπος, βγάζοντας απ' τη βαλίτσα του ένα τενεκεδάκι κοπτή.

—Τί είν' αυτό; ρώτησε ο φίλος του.

—Έδω βάω τη μοναδική μου τροφή, με την όποια συντηρούμαι επί έξη τώρα μήνες.

Και λέγοντας αυτά, άνοιξε το κοπτή, έβγαλε μια φετίτσα κρέας κατινισμένο και την κατεβόχθηκε.

Θέλετε να δοκιμάσετε; είπε στον Στέφανο, προσφέροντάς του μια άλλη φετίτσα.

Ο φίλος μου την πήρε μηχανικά και τη μύσησε.

—Α! είνε έκτακτο στη γεύσι! φώναξε, σφουγγίζοντας τα χείλη του.

Ο ξένος γέλασε σκληρά, στριμμένα.

—Αν μπορούσατε όμως να το φάτε όμω, θα το βρίσκατε άκόμα πιο έκτακτο, ελτε.

—Καθόλου. Άλλά είνε πολύ δύσκολο να το προμηθευτή κανείς.

—Μά τί είδους κρέας είνε;

—Ανθρώπινο, κύριε μου, ανθρώπινο!...

Αν έπερτε το ζυμαριστό νερό της μεγάλης χύτρας στο κεφάλι του φίλου μου Στεφάνου Ντούγγλας, δεν θα τον έκανε να τινάχτη με τόση τρομάρα.

Η κατάλληλξίς του όμως αυτή κι' ή άχώρητός του φαίνεται ότι δυσαρέστησαν τον ξεραγκιανό άνθρωπο.

—Γιατί ταράττεσθε; του έλτε. Πρώτη φορά βλέπω να κάνη τέτοια εντύπωση σε άνθρωπο το κρέας αυτό. Μήπως είσθε κι' έσεις τόσο...πολιτισμένος; (Στο σημείο αυτό ο άνθρωπος πήρε ύψος ειρωνικό και ξεροβήξε). 'Αλλ' αν το τρώγατε δυο-τρεις φορές, συνέχισε, σας βεβαίω ότι θα συνήθιζατε τόσο, ώστε να μη θέλετε να γγίξετε άλλη τροφή...

Κι' ενώ ο φίλος μου ο Στέφανος στεκόταν με το στόμα άνοιχτό, ο παράξενος άνθρωπος πήρε έναν κατήφορο άσυγκράτητης οητορείας:

—...Έξ άλλου, κύριε μου, εξακολούθησε, αυτό ήταν ή μοναδική τροφή των προγόνων μας άλλους. Έπειτα, μήπως το έμβριο δεν τρώει το αίμα της μάνας του επί έννεα μήνες; Έμιαστε, δηλαδή, άνθρωποι πριν γεννηθούμε άκόμα, χωρίς να το θέλουμε, ή γγίξετε άλλη τροφή...

Κι' ενώ ο φίλος μου ο Στέφανος στεκόταν με το στόμα άνοιχτό, ο παράξενος άνθρωπος πήρε έναν κατήφορο άσυγκράτητης οητορείας:

—...Έξ άλλου, κύριε μου, εξακολούθησε, αυτό ήταν ή μοναδική τροφή των προγόνων μας άλλους. Έπειτα, μήπως το έμβριο δεν τρώει το αίμα της μάνας του επί έννεα μήνες; Έμιαστε, δηλαδή, άνθρωποι πριν γεννηθούμε άκόμα, χωρίς να το θέλουμε, ή γγίξετε άλλη τροφή...

—Όποτε το κομμάτι το κρέας που έφαγα ήταν της γυναίκας μου!...

της έποχής; Μήπως κι' αυτό δεν ήταν μια έμμεσος ανθρωποφαγία; Άλλά και επί των ημερών μας, σε χώρες που δεν εισέδωκε άκόμα...πολιτισμός (ο παράξενος άνθρωπος ξεροβήξε πάλι), οι άνθρωποι που ελκρινίζεις, που πρακτικοί. Παίρνουν απευθείας εκείνο που ή φύς θα τους προσφέρει κατόπιν πολλών διατυπώσεων και μεταμορφώσεων. Δεν περιμένουν, δηλαδή, να πεθάνη ο έχθρός τους, να μεταμορφωθεί σε χόρτα και κατόπιν σε χόρτα ή σε καρπούς, για να τον φάει. Όχι... Τρώει, απλούστατα, απευθείας τους ανθρώπους αυτούς!... Και έπειτα, βρισκουν το ανθρώπινο κρέας λεπτότερο, ευγευστότερο, γονευστότερο από το κρέας των άλλων ζώων. Όρισμένα μέλη, μάλιστα, του ανθρωπίνου σώματος είνε έξαισία. Άπό αυτά είχα μερικά πασιμένα σε κρεμιά, αλλά δυστυχώς ή προμήθειά μου άρχισε να εξαντλείται... Πού ή βρω τώρα νέα προμήθεια;...

Και στη σκέψη αυτή ο ξεραγκιανός άνθρωπος έπεσε σε βαριά καληχολία.

—Άλλά, δυστυχισμένε, ετόλμισε να ρωτήσει ο φίλος μου, πως μπορούσατε να συνηθίσετε σε μια τέτοια διατα;

—Μοιτύχε μια εικάζια μοναδική, άγαπητή κύριε. Τον πενηντάχρονο ταξείδινα με το άτιμώλιο «Βορράς»...

—Πώς τόπατε;

—...«Βορράς» είπα, το όποιον όμως ένανάγκη στο άρχιπέλαγος της Πολωνίας. Κατορθώσαμε με τις βάρκες να σωθούμε σε κάποιο νησί, όπου όμως γίναμε δεκτοί με φωνές και ιαχές χαράς από τους άνημπούς φάγους Ιθαγενείς, οι όποιοι κι' εγώ δεν ξέρω πόσον καιρό είχαν να φάει ανθρώπινο κρέας. Έγώ, χωρίς στην προτοφανή ισχυρότά μου, άνα την έντονη να μείνω τελευταίος στη λίστα των φαγητών τους. Άποστο προσπαθούσα να με παχύνουν. Έτσι φάγαμε — εγώ κι' οι καπνιστές — όλους τους συντρόφους μου, τον ένα ύστερα απ' τον άλλον!...

—...Καθόλου, κύριε, απάντησε ο Στέφανος Ντούγγλας, κάτοχος. Δεν ταράσσομαι, γιατί ξέρω ότι απ' τα τα λέτε, βέβαια, στ' άστέια...

—Καθόλου, φιλάτε μου... Έδοξμάσθε ένα κομμάτι ανθρώπινης σάρκας και τη βρήκατε έκτακτο — δεν είν' έτσι; Έ, λοιπόν, το κρέας αυτό άφησα σε μια όραία, λεπτή και ξανθή κυρία, που είχε μαζί της μερικούς από τους τελευταίους έδωσαν των καυβαίων. Ένα κομμάτι από την τριμερή αυτή κυρία πήρα κι' εγώ, όταν διασώθηκε καμινώντας σ' ένα ειρηνικό άτιμώλιο. Το πήρα μαζί μου ως έμπροσθεν του τελευταίου δείπνου μου κοντά στους γοργούς και το φυλάω, τρώγοντας απ' αυτό μια φετίτσα σε κάθε γεύμα μου. Δυστυχώς όμως, ή προμήθειά μου εξαντλείται... Τί θα γίνω κατόπιν;...

Πώς θα συνηθίσω στα ενδοτικά σας φαγητά;...

Κι' ο παράξενος κύριος έγινε πάλι μεγαχολικός.

—Άλλά ή ώρα πέρασε... πρόσθεσε κατόπιν νεύμα.

—Κι' έφυγε, κρατώντας τη βαλίτσα του.

Ο δυστυχής φίλος μου άνάσανε με άνακούφιση. Πλήρωσε γρήγορα το λογαριασμό του και βγήκε έξω, ζαλισμένος, τρεκλίζοντας και σκουντουφλώντας άπάνω στους διαβάτες. Σαν έφτασε στο σπίτι του, βρήκε μια έπιστολή με τα σημεία της άστυνομίας. Την άνοιξε και διαβάσε:

«Κύριε. Μάς είχατε επιφορτίσει να σας πληροφορήσουμε περί της τύχης της κυρίας συζύγου σας, ή όποια έγκατέλειπε πρό 18 μηνών την συζυγική έπιταγή, προεξέδωκε άποφασιστικά ότι ή κυρία συζύγος σας είχαν έπιδεισθεί το άτιμώλιο «Βορράς», το όποιον έναυαθήσαν κοντά εις την μικράν νήσον Βούτ της Πολωνίας. Εκεί ή άτυχή κυρία σας έραγάθη από τους ανθρωποφάγους Ιθαγενείς, έξασθε, κτλ.»

—Όποτε το κομμάτι το κρέας που έφαγα ήταν της γυναίκας μου!...

Κι' έφυγε, κρατώντας τη βαλίτσα του.

Ο δυστυχής φίλος μου άνάσανε με άνακούφιση. Πλήρωσε γρήγορα το λογαριασμό του και βγήκε έξω, ζαλισμένος, τρεκλίζοντας και σκουντουφλώντας άπάνω στους διαβάτες. Σαν έφτασε στο σπίτι του, βρήκε μια έπιστολή με τα σημεία της άστυνομίας. Την άνοιξε και διαβάσε:

«Κύριε. Μάς είχατε επιφορτίσει να σας πληροφορήσουμε περί της τύχης της κυρίας συζύγου σας, ή όποια έγκατέλειπε πρό 18 μηνών την συζυγική έπιταγή, προεξέδωκε άποφασιστικά ότι ή κυρία συζύγος σας είχαν έπιδεισθεί το άτιμώλιο «Βορράς», το όποιον έναυαθήσαν κοντά εις την μικράν νήσον Βούτ της Πολωνίας. Εκεί ή άτυχή κυρία σας έραγάθη από τους ανθρωποφάγους Ιθαγενείς, έξασθε, κτλ.»

—Όποτε το κομμάτι το κρέας που έφαγα ήταν της γυναίκας μου!...

Κι' έφυγε, κρατώντας τη βαλίτσα του.

Ο δυστυχής φίλος μου άνάσανε με άνακούφιση. Πλήρωσε γρήγορα το λογαριασμό του και βγήκε έξω, ζαλισμένος, τρεκλίζοντας και σκουντουφλώντας άπάνω στους διαβάτες. Σαν έφτασε στο σπίτι του, βρήκε μια έπιστολή με τα σημεία της άστυνομίας. Την άνοιξε και διαβάσε:

«Κύριε. Μάς είχατε επιφορτίσει να σας πληροφορήσουμε περί της τύχης της κυρίας συζύγου σας, ή όποια έγκατέλειπε πρό 18 μηνών την συζυγική έπιταγή, προεξέδωκε άποφασιστικά ότι ή κυρία συζύγος σας είχαν έπιδεισθεί το άτιμώλιο «Βορράς», το όποιον έναυαθήσαν κοντά εις την μικράν νήσον Βούτ της Πολωνίας. Εκεί ή άτυχή κυρία σας έραγάθη από τους ανθρωποφάγους Ιθαγενείς, έξασθε, κτλ.»

—Όποτε το κομμάτι το κρέας που έφαγα ήταν της γυναίκας μου!...

Κι' έφυγε, κρατώντας τη βαλίτσα του.

Ο δυστυχής φίλος μου άνάσανε με άνακούφιση. Πλήρωσε γρήγορα το λογαριασμό του και βγήκε έξω, ζαλισμένος, τρεκλίζοντας και σκουντουφλώντας άπάνω στους διαβάτες. Σαν έφτασε στο σπίτι του, βρήκε μια έπιστολή με τα σημεία της άστυνομίας. Την άνοιξε και διαβάσε:

«Κύριε. Μάς είχατε επιφορτίσει να σας πληροφορήσουμε περί της τύχης της κυρίας συζύγου σας, ή όποια έγκατέλειπε πρό 18 μηνών την συζυγική έπιταγή, προεξέδωκε άποφασιστικά ότι ή κυρία συζύγος σας είχαν έπιδεισθεί το άτιμώλιο «Βορράς», το όποιον έναυαθήσαν κοντά εις την μικράν νήσον Βούτ της Πολωνίας. Εκεί ή άτυχή κυρία σας έραγάθη από τους ανθρωποφάγους Ιθαγενείς, έξασθε, κτλ.»

—Όποτε το κομμάτι το κρέας που έφαγα ήταν της γυναίκας μου!...

Κι' έφυγε, κρατώντας τη βαλίτσα του.

Ο δυστυχής φίλος μου άνάσανε με άνακούφιση. Πλήρωσε γρήγορα το λογαριασμό του και βγήκε έξω, ζαλισμένος, τρεκλίζοντας και σκουντουφλώντας άπάνω στους διαβάτες. Σαν έφτασε στο σπίτι του, βρήκε μια έπιστολή με τα σημεία της άστυνομίας. Την άνοιξε και διαβάσε:

«Κύριε. Μάς είχατε επιφορτίσει να σας πληροφορήσουμε περί της τύχης της κυρίας συζύγου σας, ή όποια έγκατέλειπε πρό 18 μηνών την συζυγική έπιταγή, προεξέδωκε άποφασιστικά ότι ή κυρία συζύγος σας είχαν έπιδεισθεί το άτιμώλιο «Βορράς», το όποιον έναυαθήσαν κοντά εις την μικράν νήσον Βούτ της Πολωνίας. Εκεί ή άτυχή κυρία σας έραγάθη από τους ανθρωποφάγους Ιθαγενείς, έξασθε, κτλ.»

—Όποτε το κομμάτι το κρέας που έφαγα ήταν της γυναίκας μου!...

Κι' έφυγε, κρατώντας τη βαλίτσα του.

Ο δυστυχής φίλος μου άνάσανε με άνακούφιση. Πλήρωσε γρήγορα το λογαριασμό του και βγήκε έξω, ζαλισμένος, τρεκλίζοντας και σκουντουφλώντας άπάνω στους διαβάτες. Σαν έφτασε στο σπίτι του, βρήκε μια έπιστολή με τα σημεία της άστυνομίας. Την άνοιξε και διαβάσε:

«Κύριε. Μάς είχατε επιφορτίσει να σας πληροφορήσουμε περί της τύχης της κυρίας συζύγου σας, ή όποια έγκατέλειπε πρό 18 μηνών την συζυγική έπιταγή, προεξέδωκε άποφασιστικά ότι ή κυρία συζύγος σας είχαν έπιδεισθεί το άτιμώλιο «Βορράς», το όποιον έναυαθήσαν κοντά εις την μικράν νήσον Βούτ της Πολωνίας. Εκεί ή άτυχή κυρία σας έραγάθη από τους ανθρωποφάγους Ιθαγενείς, έξασθε, κτλ.»

—Όποτε το κομμάτι το κρέας που έφαγα ήταν της γυναίκας μου!...

Κι' έφυγε, κρατώντας τη βαλίτσα του.

Ο δυστυχής φίλος μου άνάσανε με άνακούφιση. Πλήρωσε γρήγορα το λογαριασμό του και βγήκε έξω, ζαλισμένος, τρεκλίζοντας και σκουντουφλώντας άπάνω στους διαβάτες. Σαν έφτασε στο σπίτι του, βρήκε μια έπιστολή με τα σημεία της άστυνομίας. Την άνοιξε και διαβάσε:

«Κύριε. Μάς είχατε επιφορτίσει να σας πληροφορήσουμε περί της τύχης της κυρίας συζύγου σας, ή όποια έγκατέλειπε πρό 18 μηνών την συζυγική έπιταγή, προεξέδωκε άποφασιστικά ότι ή κυρία συζύγος σας είχαν έπιδεισθεί το άτιμώλιο «Βορράς», το όποιον έναυαθήσαν κοντά εις την μικράν νήσον Βούτ της Πολωνίας. Εκεί ή άτυχή κυρία σας έραγάθη από τους ανθρωποφάγους Ιθαγενείς, έξασθε, κτλ.»

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟ ΑΠΑΡΤΟ...

ΤΟΥ ΧΑΣΑΝ ΟΜΕΡ

(Πύρ, γυνή και θάλασσα, κακά τρία)

Ε βλαλαμούς λύσας οι Σαρακηνόι, μέρες τώρα, ριχνόντουσαν άπάνω στα τείχη της πολιτείας που πολιορκούσαν, χωρίς να μπορούν να την πατήσουν. Κάθε φορά ή φρενιασμένη επιθέσεις τους άπεκρούοντο απ' την αλύγιστη άμυνα των πολιορκημένων, μα και κάθε φορά αυτοί ξαναγύριζαν πιο όρημτικοί, σαν τα κήματα της τρικυμισμένης θάλασσας, που σπάζονται στα πλευρά του βράχου, όπισθοχωρούν, για να ριχτούν ξανά πιο άφοισμένα.

Έχλιαν χρησιμοποιήσει κάθε μέσον, κάθε τέχνη πολεμική, για να ρέξουν τα τείχη, μα το κάκον. Μέσα και νύχτα δούλενε ο «πολιορκητικός κριός» και χιλιάδες ανθρώποι με τα χτυπήματά του τα ψηλά τείχη, μα αυτά δεν έπεσαν, δεν έπεσαν...

Όλα τα μυστικά περάσματα, απ' όπου θα μπορούσαν να μπάσουν άρματα ή πολιορκημένοι, είχαν καταληφθεί απ' τους Σαρακηνούς.

Έπειτα ή χερμιάς έρχότανε βαρύς.

Το κρύο κι' ή πείνα άρχισαν ν' απλώνουν τα σκοτεινά φτερούγια τους άπάνω απ' την πόλη, μα οι πολιορκούμενοι δεν παρεδίδοντο.

Στην ή πολιορκία τους πετούσαν δηλητηριασμένα τροφίμα, μα έπειτα, απ' την πείνα τους, δεν τα άγγιζαν. Συναγ' άλλαν προσπαθούσαν ή πολιορκηται να εξαγοράσουν με χρυσάφι τη συνείδησι των άρχοντων του κάστρου. Άλλά κι' ή προσπάθειές τους αυτές πηγαίνανε στο κάκον.

—Όχι κι' αν κάνουμε, δεν θα τους άναγκάσουμε να παραδοθούν...

—Όσο κι' αν άγωνίζομαστε, δεν θα γεραιώσουμε ποτέ αυτά τα τείχη, φώναζε μια μέρα άπελπισμένος ο άρχηγός των Σαρακηνών.

Ένας γέρο - μάγος τότε, με στυμμένη μορφή και ποτηρά μάτια άλειψας τον έψηλο και πέφτοντας στα γόνατα, του έλτε:

—Μεγάλε και δυνατέ άφέντη μου, έπαινεσε μου να χάω εγώ μια τελευταία άπόπειρα.

Ο άρχηγός τον κτύπησε περιφρονητικά και έτοιμάστηκε να τον κλωτσιήσει, μα κρατήθηκε.

—Είσαι γέλιος, γέρο - κόρακα! τί φωνάζεις. Τί μπορείς να κάνης έτσι, αφού δεν μπορείς να κινή τίποτα απ' ή πολιορκία των πολεμιστών μου, ούτε το χρυσάφι μου ή λάμψη ή θάνατος, μπορούν να λυγίσουν αυτούς τους πεσματάρηδες τους άρχηγούς των πολιορκημένων. Θα περμαίνουμε λοιπόν ώσπου να ψηφίσουν απ' την πείνα, σαν ποτίζα στην παύση τους.

—Άλλά, μεγάλε άφέντη, δεξί χέρι το χρυσάφι, σέφηνο πόσ όσο να ψηφίσουν όλοι αυτοί οι άπιστοι, μπορεί ή χερμιάς να σημάξη και το δικό σου το στρατό. Χρεάζεται λοιπόν να ξεμπερδεύουμε το γρηγορώτερο με την πολιορκία αυτή...

—Κατάρα!... βλαστήμησε ο άρχηγός, σφίγγοντας τις γροθιές του. Έχεις δίκιο! Μα πως θα μπορούσαμε να τελειώνουμε το γρηγορώτερο; Πές μου, κόκκινη γρη - άλεπού!

Ο γέρο - μάγος πήρε θάρρος και σπρώθηκε πάνω. Τα μάτια του περπατούσαν φλόγες και τ' άραά κίτρινα δόντια του ξεχώριζαν άπαισία ανάμεσα απ' την κακή γκαμιάσια των χειλιών του.

—Πέπει να σπειρώσει άνάμεσα τους τη διχόνοια! έλτε. Να σπάσουμε την πειθαρχία τους, να τους βάλλουμε να φαγωθούν σαν τα λυσσομανάνα τα πατάκια...

—Πώς μπορεί να γίνη αυτό; Λέγε γρήγορα, καταραμένη κόρακα...

—Μεγάλε άφέντη, γινέ το προσήτη, έχεις στο χαρέμι σου πολλές γυναίκες;

—Έγώ, περισσότερες μάλιστα απ' όσες πρέπει. Έφτά πολιτείες έκαίσαμε κι' άνάμεσα απ' τα τρομαγμένα πλήθη τους διάλεξα τις καλύτερες παρθένας. Είνε όλες διαλεγμένες μια και μια, σαν τα σούρι του Παλατιού. Όπως τα αναρίθμητα στο κλουβί, κάθονται τώρα ή καλύτες, εκεί κάτω, στη δαύλη μεταξωτή σκηνή τους, ξεκαλιμένες σε παρτί γαύα — όλα λάφρα — και τραγουδούν και παίζουν μαντολίνα και άγιες...

—Μπορείς, άφέντη δυνατέ, να θυσιάσης τρεις από αυτές;... Δός μου τρεις, τις πιο όμορφες και πιο έξυπνες, κι' εγώ σου άποσχομαι ότι με αυτές θα γίνω το δαύμα, για τη δόξα του προσήτη. Σε λίγες μέρες ή πόλη των άπιστων θάνα στα χέρια μας.

—Πάρε, κόκκινη άλεπού, και πρόσχε! Άν τα λόγια σου δεν βγούν άληθινά, σε πέντε μέρες, του δήμου το χατζάρι θα κόψη το λαιμό σου.

Την άλλη μέρα πρωί - πρωί ο κήρυκας των Σαρακηνών ύψωσε τη σάλπαγγά του και σάλπισε άνακοχή. Έστερα φώναξε τους άρχηγούς των άτιπάλων να προβάλουν στα μεντένια του κάστρου.

—Παλληκάρια της άποκλεισμένης πολιτείας, τους φώναξε, όταν τους είδε. Ό δυνατός άφέντης κι' άρχηγός μας κάνει πέντε ημερών άνακοχή, για να γιορτάση τα γενέθλιά του. Ό δυνατός άφέντης κι' άρχηγός μας αυτές τις μέρες δεν θέλει νάχη έχθρό κανένα. Γν' αυτό άποφάσισε να στείλη και σε σας ένα δώρο, έκτιμώντας την άντιρεία σας...

—Τί δώρο; θα μάς στείλη; ρώτησαν ψηλά από τα τείχη οι άνδρειοι πολεμάρχοι.

—Θα στείλη στην πόλη σας τρεις απ' τις όμορφότερες γυναίκες του χαρεμιού του, προωρισμένες για τους τρεις πιο γενναίους και πιο δυνατούς από σας. Τις δέχετε;

Οι πολιορκημένοι κτυπάτηκαν μια στιγμή, κάτι κουβέντισαν μεταξύ τους και τέλος φώναξαν:

—Ναι, τις δεχόμαστε.

—Ρίχτε, λοιπόν, κάτω τα δίχτυα σας να τις πάρεστε...

Σε λίγο τρεις γυναίκες, όμορφες σαν νεράιδες, ντυμένες στα μεταξωτά, μπαίνουν στα δίχτυα των πολιορκημένων κι' άνασφύθηκαν πάνω στα τείχη.

Την ημέρα εκείνη οι Σαρακηνόι ξεκουράστηκαν ήσυχoi και ξέγνοιαστοι.

Μα μέσ' στην πόλη είχε χυθεί της άνομίας το δηλητήριο. Η τρεις όμορφες γυναίκες περνούσαν με τα λαγγωμένα τους λινισμάτια άνάμεσα στους στυγνούς πολεμιστάς, σκορπίζοντας στην καρδιά τους τις τρεμολές της έπιθυμίας.

Ποιοι ήσαν, λοιπόν, οι τρεις πιο γενναίοι πολεμάρχοι, για τους όποιους προωρίζονταν τα δώρα αυτά του Σαρακηνού άρχηγού; Ό καβένας, βέβαια, φανταζόταν τον έαυτό του άξιο να χαρή τις όμορφες σκλάβες, αλλά περιέμενε την κατάλληλη στιγμή.

Τέλος, ένας απ' τους πιο όνομαστούς πολεμιστάς αλησίσε τις τρεις γυναίκες.

—Η πρώτη άνικει σε μένα, έλτε, κι' άποψέ στην άγκαλιά του την όμορφότερη.

—Κι' ή δεύτερη σε μένα! έλτε ένας άλλος.

—Κι' ή τρίτη σε μένα! φώναξε ένας τρίτος.

—Πώς; Γιατί; πουρούοιραν κρυφά με λύσσα οι άλλοι πολεμάρχοι και σφίξαν τα δόντια τους και το μαχαίρι τους μέσα στη χούφτα τους.

—Κι' ή πρώτη άνικει σε μένα, έλτε, κι' άποψέ στην άγκαλιά του την όμορφότερη.

—Κι' ή δεύτερη σε μένα! έλτε ένας άλλος.

—Κι' ή τρίτη σε μένα! φώναξε ένας τρίτος.

—Πώς; Γιατί; πουρούοιραν κρυφά με λύσσα οι άλλοι πολεμάρχοι και σφίξαν τα δόντια τους και το μαχαίρι τους μέσα στη χούφτα τους.

—Κι' ή πρώτη άνικει σε μένα, έλτε, κι' άποψέ στην άγκαλιά του την όμορφότερη.

—Κι' ή δεύτερη σε μένα! έλτε ένας άλλος.

—Κι' ή τρίτη σε μένα! φώναξε ένας τρίτος.

—Πώς; Γιατί; πουρούοιραν κρυφά με λύσσα οι άλλοι πολεμάρχοι και σφίξαν τα δόντια τους και το μαχαίρι τους μέσα στη χούφτα τους.

—Κι' ή πρώτη άνικει σε μένα, έλτε, κι' άποψέ στην άγκαλιά του την όμορφότερη.

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Η ΔΕΚΑΟΧΤΩ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΕ

Εγκληματίας ή παράφρων; Ο Βασέ στο στρατό. Ένα άτυχές είδωλλο, που τον κάνει κακώρη. Τέ πρώτο εγκλημα του. Μία άπετυχεύσα άπέπειρα αύτεκνιάς. Η τρεμερή εϋδύνη ένός ψυχιάτρου κι' ένός άνακριτού. Η αίματηρη σταδιοδρομία του Βασέ. Στο

να μάθετε το γιατί.

Ο Ίωσήφ Βασέ γεννήθηκε στις 16 Νοεμβρίου 1869, στο Μπαφόρ, στην περιφέρεια του Ύζε, από εύκατάστατους γονείς. Μέχρι ηλικίας 18 ετών ήταν εσωτερικός σε μία σχολή καλογήρων. Από τη σχολή αυτή βγήκε για να κάνει τη στρατιωτική του θητεία. Ο διοικητής του συντάγματός του έλεγε άργότερα για τον Βασέ, πως ήταν φρόνιμος, ήσυχος, πειθαρχικός, άν και έπασχε, κατά τα φαινόμενα, από μανία καταδιώξεως, που έξεδηλώνετο με μία μισανθρωπία...

Από χρόνια μετά την κατάταξη του στο στρατό, ο Βασέ έγινε λογίας. Την εποχή εκείνη — στα 1892 — γνωρίστηκε με τη Λουίζα Μπαρό, μία νεαρή κι' όμορφη ισηρέτρια, την οποία αγάπησε με τρελλό πάθος. Παρ' όλη όμως τη μόρφωσή του, ο Ίωσήφ δεν είχε την ικανότητα να εκφράζε τα αισθήματά του, δεν είχε τους άδρους έκείνους τρόπους, που συγκινούν κάθε γυναίκα, σ' όποια κοινωνική τάξη κι' άν ανήκει. Ένώ λοιπόν φλογίζονταν όλόκληρος από έρωτα για τη Λουίζα, όταν βρισκόταν κοντά της δεν μπορούσε ν' άνοιξη το στόμα του! Το αποτέλεσμα ήταν να τον βαρεθή σιγά — σιγά η Μπαρό και να μη πηγαίνει στα ραντεβού που της έδινε ο φίλος της... Και ο Βασέ, για να ξεχάσει την περιφρόνηση της αγάπημένης του, άγόρασε μία φουσαριμάνια και προσπαθούσε να εκφράσει μ' αυτήν τα έρωτικά αισθήματά, που δεν μπορούσε να πη με το στόμα. Καθόταν όρες όλόκληρες σε μία γωνιά του θαλάμου, παίζοντας τη φουσαριμάνια του... Καί όταν τον πλησίαζε και τον συνάδελφός του, ο Βασέ του έριχνε βλέμματα τόσο άγρια, θυμωμένα έπειδή του χαλούσαν την ήσυχία του.

Μόλις άπολύθηκε από το στρατό και φέρεσε τα πολιτικά του, ο Ίωσήφ Βασέ παρουσιάστηκε στη Λουίζα και τη ζήτησε έπισήμως σε γάμο. Η απάντησή όμως που έλαβε δεν ήταν άλλάως άσχημη. Ήταν περιφρονητική κι' έβεντελιστική. Η Λουίζα πληροφορήθηκε τον Βασέ ότι ποτέ δεν θα άποφάσισε να πάρη άντρα έναν χωριάτη, που δεν ήξερε ούτε να ντυθή ούτε και να μιλήσει... Με την εύκαιρία μάλιστα αυτή του άνεκόνισσε πως είχε δοσμένη την καρδιά της σ' ένα έθιμο και γελαστό παλληκάρι και ότι πολύ σύντομα θα έκαναν τους γάμους τους...

Ο Βασέ δεν της είπε τίποτε. Έβριζε μονάχα μία παράξενη ματιά της Λουίζας, έσκαψε το κεφάλι του κι' έφυγε. Την επομένη όμως παραμόνευσε τη Λουίζα σ' ένα δρόμο. Καί όταν εκείνη παρουσιάστηκε μπροστά του, την πλησίασε και, άμίλητος πάντοτε, τράβηξε ένα περιστρεφόμενο από την τσέπη του και περιόδησε τέσσερες φορές την άπιστη φίλη του. Η Λουίζα σωριάστηκε χάρμα, πλέοντας στο αίμα της... Καί ο Βασέ, νομίζοντας πως την είχε σκοτώσει, γύρισε το περιστρεφόμενο και φύτεψε δύο σφαίρες στο κεφάλι του... Η σφαίρες αυτές δεν στάθηκαν θανατηφόρες. Η μία όμως απ' τις δύο έμεινε κρυμμένη στο κεφάλι του και του προκάλεσε τέτοια εγκεφαλική διατάραξη, ώστε τον έβλεπαν σ' ένα φρενοκομείο. Όσο για τη Λουίζα, αυτή δεν άργησε να γίνει έντελως καλά από τα τραύματά της.

Πως πρέπει τώρα να χαρακτηριστεί ο ψυχιάτρος εκείνος, ο οποίος άνεκάλυψε μία μέρα ότι ο Βασέ έγινε καλά και ότι μπορούσε ν' άφενθί έλεύθερος; Δεν εινε άχαροκατήριστη ή έπαυλαώτης του έπιστημονος αυτού, που διέταξε την έξοδο απ' το φρενοκομείο ένός ανθρώπου, ο οποίος είχε μία σφαίρα φυτεμένη στο κεφάλι του κι' ο οποίος είχε έπανειλημένως πει στους φίλους του πως άν έβγαινε καμιά φορά από το άσυλο, θα έξεδιώκετο όλόκληρη την ανθρωπότητα για το κακό που του έκανε;

Όπως κι' άν έχη το πράγμα, ο Ίωσήφ Βασέ βγήκε από το φρενοκομείο. Ύστερ' απ' όλα συνέβησαν, δεν τοίμωεσε βέβαια να ξαναγυρίσει στο σπίτι του. Καί πήρε τους δρόμους και τα βουνά της Γαλλίας, τραγικός άλήτης, διψώντας έκδηλα, με την άβόριστη φουσαριμάνια του κάτω απ' τη μασχάλη του... Γυρνούσε δω και κει στη Γαλλία — από τις Άνω Άλπες στη Σαβοΐα, και απ' το Βαζ στο Άδευρόν — χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος που πηγαίνει... Στα χωριά βοηθούσε τους άργότες στους κάμπους κι' εύρισκε λίγο φαί, και στις πολιτείες έπαιζε φουσαριμάνια.

Ο Βασέ

και μάθετε δεκάρες... Καί κάθε φορά που του παρουσιάζονταν η τάλληλη εύκαιρία, σκότωνε όποιον εύρισκε μπροστά του, είτε γέρος είτε νέος, είτε παιδί, όχι για κανένα άλλο λόγο, κι' για να έλπιση τους ανθρώπους, που τον έκαναν τόσο να υποφέρει!... Άπ' τις 19 Μαΐου 1894 ως τις 23 Σεπτεμβρίου ο παράφρων αυτός — όποιο ένας έπιστήμων ψυχιάτρος θεώρησε όστικτά θεραπευμένο — σκότωσε όγτώ άτομα, σε διάφορες περιφέρειες της Γαλλίας: πένη ναύακας ηλικίας 20, 13, 18, 65 και 16 ετών, και τρία άγρια ήμιας 14 και 16 ετών. Καί όλ' αυτά τα θύματά του ο Βασέ τ' άποκείρισε κατά τον ίδιο τρόπο: με τρεις βαθιές μαχαίριες, μία στο λαιμό, την δεύτερη απ' τη μία μασχάλη στην άλλη και την τρίτη από το λαιμό στο στομάχι!

Για τους όγτώ αυτούς φόνους, μπορεί να πη κανείς, πως έπληρωσε, ως ένα σημείο, ο ψυχιάτρος που διέταξε την έξοδο του έπανήκοντος από παράφρονος απ' το φρενοκομείο. Για τα υπόλοιπα δέκα εγκλήματα που διέπραξε ο Βασέ, ευθύνεται ένας άνακριτής! Καί νά πως:

Στις 4 Μαρτίου 1896 ο Βασέ συνελαιμάνετο, κατηγορούμενος ν' άποκείρισε και για δολοφονική έπίθεση έναντίον ένός φρουράκου. Ο άνακριτής, στον όποιο παρέπεμψαν τον άλήτη αυτόν, άφού τον άνάγκασε έτε όλο όλο μήνα, τον άπέλυσε, έπειδή δεν βρήκε στοιχεία σ' έ, δ, α, ρ, α για να στηρίξει μία συγκεκριμένη κατηγορία. Κι' όμως απ' αυτούς φόνους τον ο Βασέ τους είχε διαπράξει σε κτήνη την περιφέρειά! Μα ούτε καν έπερασε απ' το νομό άνακριτού ή σφαίρας που σκότωσε τα εγκλήματα αυτά, των όποιων οι δράστες παρέμειναν άπληκτοι, με τον έποπτο άλήτη που είχε στη διάθεσή του!

Κι' έτσι ο Βασέ ήταν και πάλι έλεύθερος... να συνεχίση την έρωτική του δράση του!...

Και ο τραγικός κατάλογος των θυμάτων του διαρκώς μεγάλωνε. Με γο καιρό μετά την άποφυλάκισή του, στις 10 Σεπτεμβρίου 1896, ο Βασέ σκότωνε τη Μαρία Μουσιέ, ηλικίας 19 χρόνων, την έπομένη άφενθί των γάμων της. Την 1 Οκτωβρίου 1896 ήρθε η σειρά της Ροντιέ, 14 ετών. Άκολούθησαν: ο Μισέλ, ένα παιδάκι 8 ετών, που άτάξια 10 ετών, του όποιου η ταυτότητι δεν ξεφαιρόθηκε, η Τερέζ Πιέ, 18 χρόνων, ένα άλλο κορίτσι 14 ετών και άγνώστον ταυτότητας, και βουκοί, μία ηλικιωμένη χήρα και τέλος ένας έφηβος κτηματίας!

Το όλον δεκαοχτώ νεκρού, σκοτωμένα δέκα με τον τρόπο που περιγράψαμε παραπάνω, με τρεις ήμελές βαθιές μαχαίριες, που χάραξαν όλόκληρο το σώμα!

Τέλος, ο τραγικός αυτός κακοήγος έπαιε και πάλι στα χέρια ένός άνακριτού, με την κατηγορία της βλαπτικής έπιδράσεως. Μα ο άνακριτής αυτός δεν έδειξε την έλαστικότητα του άλλου συνάδελφου του. Μόλις άντησε την άγορευμένη μομφή του Βασέ, τ' άκατανοήτως άπάντησε του και τα τεράστια αητιά του, που προέκυψαν από έγκληματική, ύποπτευθηκε πως ο άνακριτής αυτός δεν θα είχε συνείδηση ήσυχια και παρηλθόν άφρη. Καί τον υπέβαλε σε έξαντλητική άνάκριση. Ξητώντας τον μάλιστα τι έκανε ο Βασέ και πως περνούσε τον καιρό του τα τελευταία χρόνια, που τριγυρνούσε έδώ και κει. Τ' άποτέλεσμα ήταν ν' άναγκαστεί στο τέλος ο Βασέ να όμολογήσει όλα τα εγκλήματα που διέπραξε ως τότε, και μ' όλες τους τις άνατριχιαστικές λεπτομέρειες. Προσπάθησε να δικαιολογήσει, λέγοντας πως τις γυναίκες τις σκότωνε για να τις εκδικηθή έπειτα από έρωτα.

αδεν κατάλαβαν τη μεγάλη του καρδιά και τον περιφρονούσαν για τον άδξέστιος τρόπο τους, και τα παιδιά για να τα τιμωρήσει, έπειτα από πείραζαν και τον κοροΐδευαν.

Συγχρόνως ο Βασέ, καταλαβαίνοντας και μόνος του πως έπαιε να ένα μοναχή απ' τα δεκαοχτώ εγκλήματα που έκανε για να καταλάβει σε θάνατο, βέβαιος για την τύχη που τον περίμενε. Ξήτησε να καταλάβει και τον άνακριτή και τους δικαστές με μία έπίδειξη σκληρότητας και θρηωιδίας. Καί όταν έβλεπε στο πρόσωπο των δικαστών ή των έρωτών να έτοιμαζόταν τρόμος στο άκουσμα των λεπτομερειών της έγκληματός του, τότε, και μ' όλες τους τις άνατριχιαστικές λεπτομέρειες, προσπαθούσε να δικαιολογήσει, λέγοντας πως τις γυναίκες τις σκότωνε για να τις εκδικηθή έπειτα από έρωτα.

Ο δικηγόρος του προσάδθηκε να τον έμψανήσει στο δικαστήριο ως ένοχο για τους φόνους που έκανε. Όλοι οι νευρολόγοι και ψυχιάτροι έξετάσαν τον κατηγορούμενο όμολόγησαν πως ή σφαίρα, που έμεινε κρυμμένη στο κεφάλι του, προκάλεσε βέβαια σοβαρή διατάραξη του εγκεφάλου του. Ο άνακριτής, λοιπόν, αυτός ήταν παράφρων. Άλλά δεν μπορούσε να ζήσει, όστερ' από τα εγκλήματα που διέπραξε.

Την 28 Οκτωβρίου 1898 ο Ίωσήφ Βασέ καταδικάστηκε σε θάνατο. Όταν άκουσε την άπόφαση του δικαστηρίου, σπράχθηκε όρθος και πη να έσει, τρέμοντας από θυμό:

— Είμαι άνεύθυνος για όλα τα κακοήγηματά που έκανα!...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσαμπολιέ)

— Από κάθε άλλη διασκέδαση προτιμώ, είτε να ξαπλώνωμαι στον κήπο μου και να διαβάζω ένα όμοιο μυθιστόρημα ή κανένα σοβαρό βιβλίο...

Στη Γαλλία γιοΐζεται τώρα ο «Κομφές της Σεβίλλης», με τη Ζοζέττα Νταί. Η καλλιτέχνης αυτή, άν και νέα — μόλις 19 ετών — δεν εινε πρωτόγονη. Έπαιξε στο «Άλλο, Παρίσι! Έδω Βερολίνο» και στην «Κορολία και Σας».

Φαίνεται δε ότι έχει και άσκητη λογοτεχνική μόρφωση. Της άρέσει ο Μπωντελαίρ, ο Κίπλινγκ, ο Κοκτώ... Άλλά και τό... υπτάξ! Μπωντελαίρ και υπτάξ έως σαν να μιν ταιριάζουν και πολύ... Άλλά τα κορίτσια της εποχής μας βρίσκουν τον τρόπο να σιμειβάξουν τα άσημειβάστα.

Είπατε τίποτε;

Μεταξύ των γαλλικών κινηματογραφικών κύκλων ψηφίζεται ότι ο Ζαν Μυρά και η Ντάνιελ Παρόλά εινε στα γερά έρωτευμένα. Οι ήλιοι έπιμένουν ότι πρόκειται για ένα συναδελφικό αίσθημα, για μία φίλια το πολύ-πολύ.

Άλλά ποιος τους πιστεύει;

Διαδόθηκαν επίσης ότι ο Άλμπερ Πρεζάν και η Άννατελλα άρσβασιναίτρινα.

Ειχόμεθα λοιπόν ταχείαν την στέφαν... όπως γράφουν και τα «Κοινωνικά» των έφημερίδων.

Έπαθμία άπαγογών στο Χόλλυγουντ. Το πασάδειγμα δηλαδή της Τζόαν Χάρλσον βόρισε πολλές μιμήτριες.

Η χαριτωμένη βενετίτα Φράνσες Ντγι άπήγαγε με άεροπλάνο τον όραϊον Τζοελ Μάκ-Κοψ, τον έπαλεγόμενο «Άπόλλωνα» του Χόλλυγουντ και πήγαν στον Άγιο Φραγκίσκο να παντρευτούν.

Μετά το Χίτλερ που άπαγόρευσε στη Γερμανία ν' αναφέρονται στα κινηματογραφικά προγράμματα τα όνοματά των πρωταγωνιστών και πρωταγωνιστριών, ο πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών Ρούβελτ θύγει τους κινηματογράφους άστέρες του Χόλλυγουντ, όχι πάλι στη φιλοδοξία τους, αλλά στο... ψητό. Θα τους βάλει διατήρησι. Όταν έγνωσθή στο Χόλλυγουντ η είδησις αυτή, έπροκάλεσε, φυσικά, άσσητή έπανάσταση. Οι άστέρες άσπρόθυμα όμωις υπηκούσαν στον κ. Ρούβελτ, άλλ' αυτός δεν σιγαμήθηκε καθόλου. Άπάντησε πως κανένας και καμιά ήθοποιός του κινηματογράφου δεν άξεί να πάρη περισσότερα από 2.500 δολάρια την έβδομάδα (280 — 300 χιλ. δραχμές δηλαδή).

Τό... μυθώδες όμως για μας αυτό ποσόν φαίνεται στους άστέρες του Χόλλυγουντ... υπερβολικά μικρό. Καί ίσως η άπόφασις αυτή του κ. Ρούβελτ νάναι ένας από τους λόγους που πολλοί καλλιτέχνες σιανομωσούν για ν' άναχωρήσουν από το Χόλλυγουντ άνεξάντητη δημοκρατία...

Όχι πάθουμε...

Στο γύρισμα της ταινίας «Η Άνόνητος Όδο», σιμείδη ένα έπεισόδιο, άπρόοπτο, που αΐξανε σημαντικά την άξία της. Ο σκηνοθέτης δεν έμεινε άχαροκατημένος από το γύρισμα μιας δραματικής σκηνής, στην όποια πηγαίνει ένα παιδάκι στην άρραβή της μητέρας του και έξεθέσκει τον έθιστόν της σε όποιον, ως που να πετύχ η να παίξω πολύ δραματικά. Στο τέλος, είτε από την... πάλη κόρησι, είτε γιατί πραγματικά σιγαμήθηκε από το ρόλο της η Παυλίνα Άντράλ, που έπαιξε το μέρος της μητέρας, λιποθύμησε στ' άλήθεια άπάνω στο κρεβάτι του παιδιού της.

Οι άλλοι ήθοποιοί θέλησαν να τρέξουν να τη συνεφέρουν, άλλοι ο σκηνοθέτης τους έσταμάτησε άσπείλιτος. Είχε έπιτύχει έκεινο που ήθελε, τη ζωντανή δηλαδή δραματικότητα. Καί διέταξε τον άπερατάρ να έξακολουθήσει το γύρισμα με την Άντράλ, λιποθυμισμένη και τους άλλους ήθοποιούς έξαισθητικά σιγαμημένους από το πάθημα της σιναδέλφου των.

Αν οι θεαταί που θα ίδούν αυτήν την ταινία δεν κλάψουν, θα πη πως δεν έχουν καρδιά!

έθνικότης της Λίλιαν Χάρβεϊ εινε σωστό άίνημα, ή μάλλον όλόκληρο διπλωματικό ζήτημα:

Γεννήθηκε στην Άγγλία, στο Λονδίνο, άλλ' από γονείς Γερμανούς, άνατράφηκε στην Έλβετία και πάει στην Άμερική.

Τι εινε; Έδω σάς θέλουμε!

— Ιπθό μερικών έβδομαΐδων, μία νύχτα, σ' ένα δρόμο του Χόλλυγουντ, καθώς περνούσε, πηγαίνοντας στο σπίτι της Κλαίρης Γουίντσερ, ο Άγγλος ήθοποιός του κινηματογράφου, Τζών Γουάιτμπατον, που θά τον ίδούν αυτές τις ήμέρες κι' οι Άθηναίοι να παίζει τους κυριότερους ρόλους στη μεγάλη ταινία «Καβαλιάντε», του έπετεθήσαν δυό κακοποιοί, τον έχτησαν και του πήραν 25 δολάρια που είχαν έπάνω του. Οι κακοποιοί έχτησαν τον Γουάιτμπατον ίδιος.

Η άπάνωιά καθόρθως να σιλλάβη τους δυό αυτούς κακοποιοί, οι όποιοι στην άνάκριση κατέθεσαν καταιπληκτικά πράγματα. Είπαν δηλαδή ότι τους έβαλαν να κακοποιήσουν τον Γουάιτμπατον η έπειτα της όδους Άλβιν Γουάιτ κι' ο άρσβασιναίτσος της σιγαμή κινηματογραφικών σεναρίων Μπάστλετ. Τους έδωσαν δε έντολ...

Σίμωνα με τις καταθέσεις των δυό κακοποιοί, ο Μάστρετ τους έλεγε: — Ο Γουάιτμπατον εινε υπερβολικά όμοιος. Άπαιτε λοιπόν να του στρατασάρετε τη μοίρη με άσσοροπύ!

Πράγμα δε οι κακοποιοί το έπραξαν και τα δύο σώματά και έσπασαν τη μύτη. Οι δυό ήθοποι άπαιτογοί όμως, η Άλβιν Γουάιτ κι' ο Μάστρετ διαμαρτύρονται ότι δεν έχουν έναν απ' όλα αυτά.

Η Άλβιν Γουάιτ εινε γνωστή ίδιος από το έτε «Οι άνδρες προτιμούν τις ξανθές».

Ο Ραϊόν Νεβύσορ, περνώντας τελευταίως από το Παρίσι, έδωσε ανέντευξη σ' ένα δημοσιογράφο, ο όποιος τον έρώτησε για τις προτιμήσεις του.

—Πώς τύπος γυναίκα; μ' άρέσει; άπάντησε ο Νεβύσορ. Δεν έχω ιδιαίτερη προτίμηση σε κανέναν τύπο. Μ' άρέσουν κι' η ξανθή, κι' η μελαγχρινή, κι' η καστανή, κι' η ροδίτη. Έκείνο που μ' άρέσει ιδιαίτερος, εινε νύχνη έκφρασι το ποσοστό μιας γυναίκας. Πιό πολύ δε από την άσσηση μ' άρέσει νάναι μία γυναίκα ξινητή και κρυμμένη.

—Παύ εινε, τέλος πάντων, το ιδανικό της γυναικείας καλλονής για εμάς; έπαράφησε ο δημοσιογράφος.

—Η Γκρέτα Γκάμπο, που σινεμόνει την ποσοτική γοητεία μιας γυναίκας με το πλούσιο ταλέντο μιας καλλιτέχνης, άπάντησε ο Νεβύσορ. Μοί άρέσει όμως πολύ και μία άλλη ήθοποιός του κινηματογράφου, η Μίνα Λόου. Κι' αυτό, γιατί μοιάζει κάπως με τη Γκάρμπο.

Από τους άντρες ήθοποιούς, ο Νεβύσορ έκτιμεί πολύ τον Άνρι Βαρό.

Πάνω όμως στ' όλα αγαπάει τη δουλειά του. Ο κινηματογράφος του άσπαρει μέσα και νύχτα. Τς όρες της άναπαύσεώς του τις περνάει με νύχτα.

Είπαμε που με στέλνουν στη λαμυρία!...

Η έκτέλεσις του έγινε την 1 Ιανουαρίου 1899. Τον μετέφεραν στη λαμυρία μολιποθύμιο, σαν δέμα. Μόλις άντήκισε το δέμα με τη μύτη ρεντιγόνισα του και το ήμελές κάπας. Καί ζήτησε για κλειδιά για να τον άφήσουν να παΐξει λίγο με τη φουσαριμάνια του. Η φουσαριμάνια που την είχε άγοράσει όταν ήταν έρωτευμένος με τη Λουίζα... Καί ήταν άληθινά απαγορευτικό το θέαμα του κακούργου αυτού που έπαιζε παραπονετικούς ήχους από μία φουσαριμάνια μπρος στη λαμυρία!

Πάν γονατίζα για να του περάσουν το κεφάλι από την τρύπα της λαμυρίας, πηθόρισε:

—Είμαι άνεύθυνος και άδδός! Οά παρουσιαστώ στο Θεό με ήμελές κεφάλι καί...

Μα την ίδια στιγμή ένας ξερός κρότος άκούστηκε και το κεφάλι του κακούργου έπεσε ματωμένο στο καλδί...

Ο Άγγλος ήθοποιός του κινηματογράφου Κάρλος Λόουτον, στο ρόλο του Έρρικου Βου την έβδομάδα (280 — 300 χιλ. δραχμές δηλαδή).

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΘΟΝΗΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ Ν' ΑΓΑΠΗΘΗΤΕ...

(Η έρωτική ήθικη της Μαίη Γουέστ)

Η Μαίη Γουέστ, μία απ' τις πιο δημοφιλείς βεντέτες του Αμερικανικού κινηματογράφου, δίνει στο άρθρο που δημοσιεύουμε παρακάτω, διάφορες συμβουλές προς τα κορίτσια της Αμερικής. Η συμβουλές αυτές της έλπισης όμορφιάς του Χόλλυγουντ, της κυνικής Μαίη, μπορούν να δομηθούν «Ερωτική Ηθική» ή μάλλον «Πρακτική του Έρωτος», γιατί από... ήθικη, όπως την ένοσούμε τα τελευταία στην Ευρώπη, δεν έχουν καθόλου...

«...Όταν ήμουν ακόμα μικρούλα, μου άρεσε να παίζω με τ' αγόρια. Αισθανόμουν μάλιστα περιφάνεια να μου φέρονται τ' αγόρια σαν να ήμουν κι εγώ αγόρι. Μου άρεσε επίσης και να τα φιλώ. Δεν ήξερα ακόμα πως μια γυναίκα πρέπει να παίρνει φιλήματα, κι όχι να δίνει... Τώρα, το ξέρω...»

«Αν θέλετε να συγκαταστήτε έναν άνδρα, αγαπάτε τον έναντι σας, κυρίως. Να είστε ερωτευμένες με τον έναντι σας. Εγώ ήμουν πάντα ερωτευμένη με τον έναντι μου. Ενδιαφέρομαι για τον έναντι μου και για την επιτυχία μου περισσότερο από κάθε τι σ' αυτόν τον κόσμο. Αυτό μου δίνει αξία! Στα κορίτσια μια συμβουλή έχω να δώσω και την επαναλαμβάνω: «Αν θέλετε να ενδιαφέρεται ένας άνδρας για σας ή να του αρέσετε, αγαπάτε τον έναντι σας και κρατήστε ψηλά τη θεία σας. Αυτή είναι η πιο καλή μέθοδος.»

«Άλλη μια μέθοδος είναι να καταφέρντε τους άνδρες να σας δίνουν, ότι έχουν και δεν έχουν. Οι άνδρες δεν έχουν καμιά αξία για μια γυναίκα, αν δεν βγάλετε απ' αυτούς όλων των ειδών τα πράγματα... κι όχι μικροπράγματα!...»

Αυστηρώς, εγώ άρχισα άσχημα. Δηλαδή ερωτεύθηκα... Θέλω να πω ότι αγάπησα στην αρχή έναν άνδρα. Και τέτοιος έρωτας μόνο ένας ή πάσχει σ' όλη τη ζωή μιας γυναίκας. «Ήμουν ξετρελλωμένη μ' εκείνον τον άνδρα... Ήμουν μόλις δεκάξη - δεκαεφτά ετών, την εποχή εκείνη, κι είχα μεγάλη ανάρτησι για την ηλικία μου κι ήμουν άρκετά ξεσκολισμένη...» Αχ! τι δεν υπέφερα γι' αυτόν τον άνδρα!... Ήμουν φοβερά ζηλιάρα και δεν μπορούσα να τον βλέπω να κοιτάει άλλη γυναίκα.

Της μητέρας μου όμως δεν της άρεσε. Ενόμιζε πως δεν ήταν ο άνδρας που ταίριαζε σέ μένα. Κι όταν μου μίλησε σχετικά, συλλογίστηκα πολύ τις συμβουλές της, γιατί, παρ' όλο τον τρελλό έρωτά μου, δεν ξεχνούσα τις φιλοδοξίες μου. «Αν εξακολούθω έτσι — σκέφτηκα — πάει, ξεγράφτηκα, δεν θα υπάρχη πια Μαίη Γουέστ. Η σύγκρασις αυτή της φιλοδοξίας μου και του έρωτά μου ξέσχιζε την ψυχή μου. Ήταν πολύ σκληρό, σάν βελανιδιά...»

«Ήξερα πως αν τα πράγματα πήγαιναν έτσι, θα τον παντρευόμουν και... τετέλεστα! Θ' αποχτούσα παιδιά... Δεν μ' άρεσαν όμως ποτέ τα παιδιά, ούτε και τώρα μου αρέσουν καθόλου! Δεν θα υπήρχα πια εγώ. Θά 'ξοδα πια για να τις δικές του φιλοδοξίες, με το δικό του όνομα! Εθιμικά κάτω από ξυλό! Κι' ο ξυλός δεν μου άρεσε, ως ήταν και χρυσός ή λουλουδένιος. Να παντρευτώ! Οικογένεια, δηλαδή, νοικοκυριό, παιδιά και λοιπά! Θεέ και Κύριε!

Επίγνα λοιπόν τότε στο Σικάγο, για να φύγω μακριά του. «Βαίνα δυό χρόνια εκεί και λίγο έλειψε να πάω χαμένη...»

Αδυναμία, τα μάτια μου έγιναν γύρω μελανόδες κύκλους, έμοιαζα σαν ψαλίδι επάνω μου την κατάρα τ' ούρανο. Και κάθε νύχτα περνούσα όρες ολόκληρες, καθισμένη στο κρεβάτι μου, παλεύοντας με τον έναντι μου και παραδέρνοντας... Πόσες φορές έπιασα το τηλέφωνο να τηλεφωνήσω στη Νέα Υόρκη, να ζητήσω τον αριθμό του, για ν' ακούσω τη φωνή του! Κάθε νύχτα, επί δυό ολόκληρα χρόνια, περνούσα μ' τον έναντι μου και μ' έρωτες ο καϊμός... Νικούσα κάθε φορά το πάθος μου, μιά σ' Θεός να την κάνει νίκη! Μεταχειρίστηκα όλα τα μέσα για να γλυτώσω!... Προσπάθησα να ενδιαφερω γι' άλλους άνδρες. Μά δεν μπορούσα να φανώ ευγενική σ' άλλον κανένα, αν αυτός δεν παρουσίαζε κάποια ομοιότητα μ' Εκείνον, αν δεν τοίμαιζε λίγο στα μάτια, στο στόμα, στο περπάτημα. Έλεγα κάθε τόσο στον έναντι μου: «Δεν είναι για σένα, παιδί μου!»

Τέλος θεραπεύθηκα από τον έρωτά μου, που ήταν ο πρώτος κι' ο τελευταίος στη ζωή μου. Τέτοιο πράγμα δεν μου συνέβη άλλη φορά. Ούτε μ-

Η Μαίη Γουέστ

Λά πια για έρωτα. Ούτε θέλω ν' ακούσω... Από τότε μπορώ να πάρω έναν άνδρα, να τον αφήσω... Είμαι κι' εγώ σαν τους άνδρες. Αλλά δεν... περιπέτειες... Σήμερα εδώ, αμύρο άλλοι. Κι' έχω ένα συμβούλιο «ειδύλλια». Δεν είμαι άγγελος, ούτε κάνω την άγια. Μια καλή έδωσα άφησα να μ' αγαπήσουν, δεν μπόρεσε ποτέ να μου αλλάξει τα μυαλά. Οι άνδρες για μένα είναι μέσον, τίποτε παραπάνω... Μά δεν χρησιμοποιώ. Μπορεί να με βοηθήσουν κοινωνικώς και οικονομικώς και έτσι να ταυτίζω περιπτώσεις κι' εγώ εις αντίλλαγμα φέρωμαι ευγενική μαζί τους...

Απόχτησα τα διαμαντικά μου και διατήρησα τους διαμαντές μου με το να είμαι κακιά μαζί τους. Προσποιούμαι πως έχω κακό χαρακτήρα. Δεν ήθελα ούτε να τους μιλήσω. Έλεγα πως δεν ήθελα ούτε να τους ιδώ. Και υποκρινόμουνά τόσο καλά, ώστε δεν ήξεραν τί να κάνουν να μ' εξιλεώσουν. Και κοιτάζοντας διαμαντικά...

Εντούτοις, δεν πρέπει να γενικεύουμε. Υπάρχουν και άλλα πράγματα υποτάξεως των ανδρών. Η υπόταξις του άνδρος είναι παλαιά και μια γυναίκα πρέπει να ξέρει τους κανόνες του...

Παραδείγματα χάριν, αν ένας άνδρας είναι επιλαμπής, αν τον τον έναντι του ακατανίκητο, όπως μερικά Δόν Ζουάν, που έχουν την ικανότητα πως όλες η γυναίκες είν' έτοιμες να πέσουν στην αγκαλιά τους, τότε γίνονται αυταρκή. Κάνω πως δεν τον γνωρίζω και δεν καταλάβαινα πως το μένος του. Τη μια μέρα του λέω «Καλημέρα, την άλλη δεν του λέω λέξι. Τη μια μέρα είν' ευγενική, την άλλη κακή απ' αγάθος. Τον κάνω να μ' μην ξέρει πως να φερθή με μένα.

Αν όμως είναι δειλός, μετριώφρων, άνθρωπος τελοσπάντων και να λείπει η πεποίθησι στον έναντι του, τότε είναι άλλο πράγμα. Αν είχα έναν άνδρα με τέτοιο χαρακτήρα να με τριγυρίζη, τότε είμαι άσχημα. Ασχολούμαι με αυτόν, τον κάνω ν' αποκτήσει εμπιστοσύνη στον έναντι του, τον συμφιλιώνω με τον έναντι του, και τον κάνω να έσταιν τόσο τον έναντι του, ώστε καντάει να μ' αγαπάει σαν τα μάτια του.

Θυμάμαι έναν πνιμάχο, που σ' ένα μύτος του είχαν στραπατσάει τη μύτη κι' ήταν σέ κακό χάλι. Τον έπιασα μια χαρά πως μια τέτοια μύτη ήταν μύτη άνδρική και πως για μένα ήταν μοναδική. Έ, λοιπόν! Ο πνιμάχος αυτός δεν μπορούσε να κάνει χωρίς μένα...

Η γυναίκες πρέπει να κοπιάσουν για να κερδίσουν και να χρησιμεύουν την καρδιά των ανδρών. Πρέπει να καταργήσουν σ' όλων των ειδών τις κανονικές, πρέπει να παίξουν αδιάκοπα το παιχνίδι τους και να είναι να το παίξουν.

Παράδειγμα ένας διευθυντής κινηματογραφικής επιχείρησης στη Νέα Υόρκη, πρόσωπο πολύ σπουδαίο, έπρόκειτο να γυρίσει ένα έργο. «Ήθελα να παίξω σέ μια πράξι του έργου αυτού. Έπαινα λοιπόν μια μέρα στο γραφείο του, μαζί με κάποια άλλη σκηνή μου, που ήθελα να τον παρακαλέσω για την ίδια υπόθεσι. Κι' ενώ εκείνη του μιλούσα...

έγώ στράφηκα σέ μια παύση, να γύρισα τις πλάτες και πήγα στον πνο. Δεν τού είπα λέξι. Μόνο την επόμενη μέρα, όταν ήλθε ο έρωτας μου, σ' αυτός είπα: «Πώς είστε;», όταν ήλθε γαμ. «Όταν ή άλλη τελείωσε, τότε κάστηκε να με σκονίστη για να με ξεπλύνω. Τεντάθηκα, χαμογέλασα, ψιθύρισα ένα «ερεβόνα» κι' έφυγα. «Όταν γύρισα στο ξενοδοχείο μου, ο διευθυντής μου έπληρωσε και μ' εκάλισε σέ γεύμα.

Το τέλος της ιστορίας είναι ότι γέβασα μια πράξι επίτηδες για να μ' αρέσει. Μά με το κόλλο αυτό τόσο καλώς με σ' αυτό δίκτυο μου, ώστε έφτανα σ' εξαιρετικά, τρελλά γενναϊόδοξα κοστούμια της σκηνής. Για να παίζω στο έργο δεν χρειαζόμουν, πια μόνο δυό τουαλέτες. Τις άλλες τις έβαζα όταν έβγαινα έξω... Μά τότε ούτε καν άντελίσθησα τίποτε. Αλλά άφησα όμως τα πράγματα να τ' αρέσουν σ' αυτόν. Όταν έρχονταν σ' εμένα, μου κίνη τον ερωτευμένο, τον έφιλώ ούσα πως θα τάφηνε δια σ' αυτόν. «Ω! μ' αρέσει να σε φιλάω...» Είμαι τόσο νεανική! Ξέρω, δουλεύω με κορσέδες φορέα! Ο Μην έμπνευσε!»

Στο τέλος χρησιμοποίησα πολύ πολλοί φίλοι. Και η τουαλέτα; Πρώτα μ' άρεσε αρχής, η γυναίκες πρέπει να ξεκινούν μερικά καλά, να ξεκινούν...

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Πώς με λησμόνησες θαρρώ, γιατί ν' ρθής έχεις καιρό στο σπίτι που αναπάντεχα προσμένω αγαπημένη! και λαχταρώ τόσο πολύ πούνα η ματιά μου πια θολή την πόρτα που ξεμυρδώναν να βλέπω δλο κλεισμένη. Τη λούλουδα τα διαλεχτά μεσ' σ' ανθογιάλι, αχρά, γερά, αμύρο να θλίβονται κι' αυτά δλοένα και μαδούνε, γιατί απ' τα χέρια σου τ' αγνά που δροσιζόντανε συχνά έγινε τώρα πια καιρό να ξαναδροσισταύνε.

Που νύσαι κι' έτσι άργοπορες; πώς ξέρες όμορφες θορές, και χάλι ώρα, πώς χαρές, άλλος σ' έχουν πλανέψει; Αχ! πώς ποτα ξανά, να πάρη να μου τρυπνά φρυτά η αμφιβολία πια την κουρασμένη σκέψη... Ν. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Είλω τον κόσμο δλο ν' αγαπήσω με έντος μου κλειώ μ' ανθρωπότητα καρδιά, που μήτε δεν βόρει, όμει, να νούση τον χρόνο της λεπτοπία μουδιά. Ο μαρτυρικός φίλε το μέτωπό μου, την όρη μου φλογίσε ο πορετός, κι' εγώ, που μ' αφορά χαμογελοῦσα, ζή, δεν είμαι πια, δεν είμ' αυτός. Έχω σιτισμένη και δεν ξέρω μήτε μ' αλέξ' απ' όσες ξαυθα να πω κι' όλοι οι δικοί φοβούνται το φίλ μου, κι' εγώ δικό τους πια δεν τους ζητώ. Μά δλο τον κόσμο θέλω ν' αγαπήσω, κι' ας μ'ην έχω ποτέ μου αγαπήσει, κι' ας μαζέσω με λουλούδι μαρμένο, που απ' όλους έχει πια λησμονηθή...

Νίκος Σφυροεργας

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΡΟΛΟΓΙ

Μεταξί των άλλων κειμηλίων του Τσάρου συγκαταλέγεται κι' ένα περιεργότατο ρολόγι, το οποίο κατασκεύασε από έναν περίφημο Πολωνό ώρολογοποιό, Ιωάνη Κιουρκιά ονομαζόμενον.

Ο Τσάρος είχε άκοιτος πάρα πολλά για την ιδιοφυΐα και την επιδεξιότητα του ώρολογοποιού αυτού και για τον δοκιμαστικό, έκανε το έξης: «Έβαλε σ' ένα κουτί μερικά απροσέβητα καρδιά, κάμποσα ευλαβικά καρδία, ένα σπασμένο τζάμι, ένα σπασμένο φινιέρζι από πορσελάν, λίγο σίρμα και πέντ' έξη κουμπιά κοκαλιλά και του τα έστειλε, παρακαλώντας τον από το ύψος αυτή να φτιάξει κάτι καλό και χρήσιμο.

Δεν πέρασε όμως πολλές καιρές, και ο Κιουρκιά έστειλε στον Τσάρο ένα θαυμάσιο ρολόγι.

Το φινιέρζι είχε χρησιμοποιηθεί για θήκη του ρολογιού, τα δέ άλλα μηχανήματα έγιναν από τα άλλα κομμάτια των ξύλων, των σιρμάτων και των καρφιών.

Ο Τσάρος ενθουσιάστηκε τόσο πολύ από το κομφοτένημα αυτό, ώστε έστειλε άμέσως στον Πολωνό τεχνίτη μια γενναία άμοιβή και κράτησε το περιεργό ρολόγι.

Γυναίκες, από αγόρια, που μοιάζουν τώρα. Θά τις προτιμούσα να ντύναται όπως εγώ στο φίλμ «Η Λαίδη Λού». Μ' αρέσει εκείνο το στυλ της γυναίκας. Ο τρόπος με τον οποίον ντύνονται σήμερα η γυναίκες είναι χειροκτενώς αλέθριος. Είνε φριχτή αυτή η μωσ - αγορίστικη μόδα, η πληγή αυτή, που μάς κληροδόησε ο πόλεμος. Μία γυναίκα δλο κόκκαλα, ίσια μόρς, ίσια πλάτη, σαν σανίδα, δεν έχει κανένα δέληγγο. «Οχι πια στέκες μυαλάει!» Μία γυναίκα πρέπει νύχη καμώλες. Κι' όταν μία γυναίκα μπαίνει σ' ένα μέρος όπου είνε άνδρες, πρέπει να καταλαβαίνουν όλοι πως μία γυναίκα — η Γυναίκα — υπάχρει έχει μέσα. Πρέπει να γίνεστε επιθυμητές με την πρώτη ματιά, κι' αυτό θα το πετύχετε αν είστε γυναίκες κι' αν δώσετε να το καταλάβουν πως είστε γυναίκες!... Πρέπει να παίζετε το ρόλο σας. Και είνε δύσκολο ν' αλλάξετε κάθε στιγμή ύψη.

Έπειτα, στους άνδρες πρέπει να φέρεστε καλά κι' αμύρο, ανάλογος των ανδρών, με τους οποίους έχετε να κάμνετε. Πρέπει μία γυναίκα να γίνη άπαρηχτη στον άνδρα! Αυτό έκανε κι' εγώ. Κι' έτσι άπαρηχτη τα διαμάντια μου και τους διαμαντές μου, κι' έτσι τα διατρώ και τα δν...»

ΜΑΙΗ ΓΟΥΕΣΤ

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟΥ Α. ΑΜΙΝ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Το Βίντσκοφ, είνε ένα ύπεροχο ύποστατικό, με τον παλιό πύργο του στη μέση, και βρίσκεται σέ μια επαρχία της Σουηδίας. Για το ύποστατικό λοιπόν αυτό υπάχρει ο έξης θρύλος:

Η κόρησσι Μαργαρίτα Μάργκνοφ, πηγαίνοντας κάποτε ταξείδι, έσταμάτησε ένα βράδυ μέσα στο μεγάλο δάσος του Τιβέντεν, μπροστά σ' ένα μικρό πανδοχείο, κι' έξήτησε ένα δωμάτιο για τη νύχτα. Ο ξενοδόχος έξέλεψε το άλογο της, έσεβόρισε το γεύμα μόνος του στην ευγενική κυρία και της έδωσε ένα δωμάτιο στο πρώτο πάτωμα. Η κόρησσι έπλάγιασε άμέσως και, κουρασμένη όπως ήταν απ' το ταξείδι, δεν άργησε να κοιμηθή.

Κατά τα μεσάνυχτα όμως ξύπνησε από έναν παράξενο θόρυβο. Της φάνηκε πως κάποιος περπατούσε μέσα στο δωμάτιο, γογγώντας σιγανά. Ακούγοντας τα βήματα να πλησιάζουν στο κρεβάτι της, η κόρησσι άνοιξε τα μάτια της και είδε μπροστά της ένα φάντασμα! Α! τότε κοιμήθηκε το παραθύρου έπεσε στο δωμάτιο μια άστριδα του φεγγαριού και στο φως της η κόρησσι είδε πως το φάντασμα ήταν ένας άνδρας, ντυμένος με κορυέλλια, κατάχλωμος, ο οποίος της έδειχνε το άνοημένο και καταματωμένο κεφάλι του.

Τρομαγμένη η κόρησσι, θέλησε να φωνάξη τους ύπαιρέτες της, μα το φάντασμα της έγγνεψε να σιωπήσει. Συγκεντρώνοντας τότε την ψευχαμία της, η κόρησσι ρώτησε το φάντασμα τί ήθελεν απ' αυτήν και γιατί της παρουσιάστηκε.

—Θέλω να πάρω εκδίκησι! της απάντησε το φάντασμα, με φωνή βαθεία, σαν ναβόγανε από καμιά σπηλιά. Πρέπει να τιμωρηθή ο δολοφόνος μου!...

Και της διηγήθηκε κατόπιν, πως ένα βράδυ, πρό έτων, είχε ξεπεράσει κι' αυτός στο ίδιο αυτό πανδοχείο κι' ότι τη νύχτα ο ξενοδόχος τον έβαλε να κοιμηθή στο ίδιο αυτό κόκκινο δωμάτιο, όπου τώρα κοιμόταν η κόρησσι. Μά ο ξενοδόχος, όταν τον έσεβόρισε το δελτίνο, είδε πως είχε πολλά χρήματα μαζί του και τα μεσάνυχτα μήκε κυριάρ στο δωμάτιο του και τον χτύπησε κοιμισμένο, άνοιγοντάς του το κεφάλι μ' ένα τσεκούρι. Ύστερα έσκαψε στη ρίζα ενός δένδρου κι' έθαψε το πτώμα και για να μην ύποψιαστή κανείς τίποτα, είλε το πτώμα πως ο ξένος έφυγε νύχτα.

Το πτώμα μου, είλε το φάντασμα, έτάγη στη ρίζα της βελανιδιάς, πούνα απέναντι σ' αυτό το παρθένο. Παρουσιάστηκε σέ πολλά πρόσωπα, που κοιμήθηκαν, όπως έσεις, σ' αυτό εδώ το δωμάτιο, μα κανείς δεν είχε το κοράγιο ή δεν θέλησε να μιλήσει σέ φασαρίες και να καταγγείλ η στη δικαιοσύνη το έγκλημα. Αυτή τη φορά όμως, ευγενική κυρία, αν έσεις δελήσετε, θα πάρω την εκδίκησι μου. Και για να βεβαιωθείτε πως αυτά που άκούτε και βλέπετε τώρα δεν είνε καμιά όνειρο, βγάλτε το δαχτυλίδι που φοράτε και βάλε το πάνω στην πληγή μου.

Η κόρησσι, ανατριχιάζοντας, έκανε όπως της είπε το φάντασμα, το δολοφόνο έξαφανίστηκε.

Το πρωί που ξύπνησε η κόρησσι είδε πως της έλειπε το δαχτυλίδι. Έθυμήθηκε τότε τη νυκτερινή όπτασι κι' έστειλε και κάλεσε τη δικαιοσύνη. Έσκαψαν άμέσως στη ρίζα της βελανιδιάς, που της είχε υποδείξει το φάντασμα, και βρήκαν τον σκελετό ενός ανθρώπου, του οποίου το κρανίο φάνταζε άνοιγμένο από χτυπήμα τσεκουριού. Στο μέρος της πληγής βρέθηκε το δαχτυλίδι της κόρησσις.

Ο ξενοδόχος, βλέποντας αυτές τις έξορες, άποτεινάθηκε να φύγη, μα τον έπιασαν. Ανεγκρίστηκε τότε να ύπολογισ η το έγκλημα του και καταδικάστηκε σέ θάνατο.

Το δαχτυλίδι, που η δικαιοσύνη το απέδωσε στην κόρησσι, διατήρησε από τότε την έξης παράξενη ιδιότητα: Άνε πως αλλάζει χρώμα ή πέτρα του όταν πρόκειται να πεθάνη κάποιος από την άνοηγεία του. Μπάρονοφ.

Αυτά έγιναν στα 1790. Μά το δαχτυλίδι βρίσκεται ακόμα στον πύργο του Βίντσκοφ, που είνε ιδιοκτησία της οικογενείας Μάργκνοφ και αλλάζει το χρώμα της πέτρας του κάθε φορά που θα πεθάνη κάποιος από αυτή την άνοηγεία.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

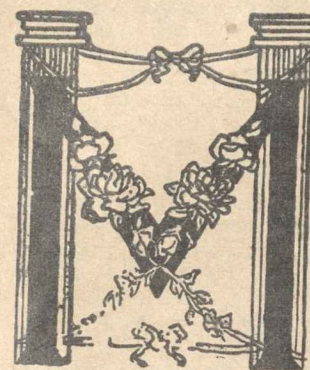
Ίδου ένας τρόπος για να καθαρίζετε εύκολος τα γυναιρικά σας. Όταν το γυναικείο που θέλετε να καθαρίσετε είνε άνοητόχρωμο, το άπνυντε πάνω στο τριπέξ και το τρίβετε μ' ένα κομμάτι μανέλλα, την οποία βουτάτε σέ πίττορο, ρυτισμένο με ζεστό νερό. Το ξαναπερνάτε δεύτερη φορά μ' ένα λεπτό πανάκι και με πίττορο στεγνό και τέλος το τρίβετε ελαφρά με λευκή μαγιά. Αν όμως το γυναικείο σας είνε βαθύχρωμο, τότε το τρίβετε με καθαριστικό πίττορο. Όταν τελειώσει αυτή η δουλειά, το πλένετε καλά και το βορτσίζετε.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

(Η μένη κδθεντική βιογραφία του γενναίου Έλληνα πρίγκιπα)

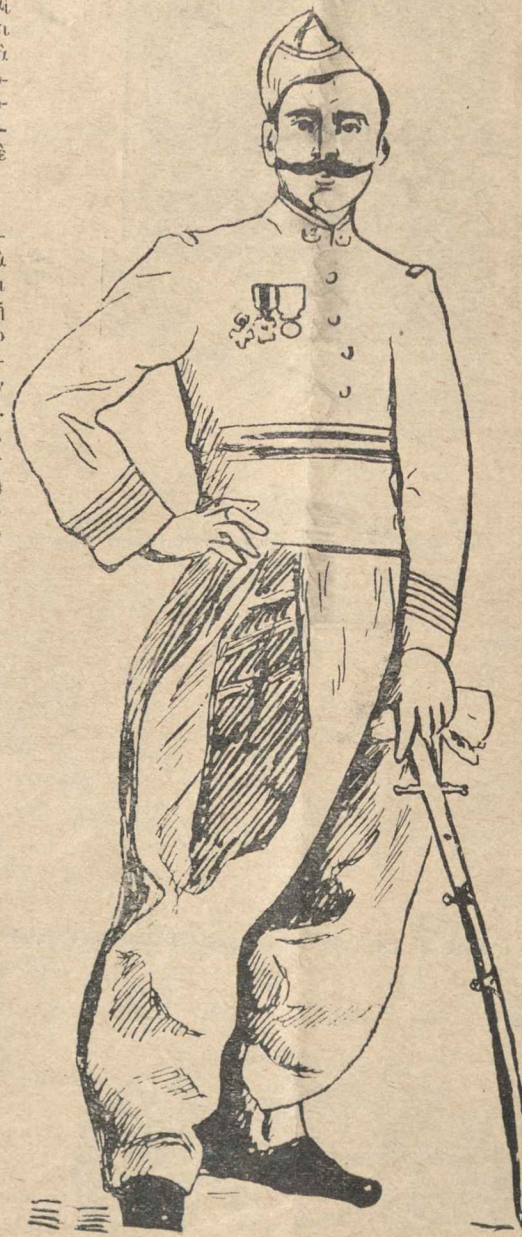

παλληκαρισμοί του Μουρούζη, δεινός με τον δόξαντα και υποδειγματικός μες στην ψυχή του λαού της πρωτεύουσας.

Από στόμα σε στόμα κυκλοφορούν και σήμερα οι παλληκαρισμοί του Μουρούζη, τα καταπληκτικά του κατορθώματα, τα θαύματα της γενναϊότητας και του θάρρους του, μαζί με τ' ανέκδοτα που δείχνουν τη φιλάνθρωπία του και την ευγένεια της ψυχής του. Ο Μουρούζης ήταν το υποδείγμα του ανθρώπου που έννοει να υπακούσει τους ισχυρούς, να συντηρήσει κάθε περιφάνεια και από τ' άλλο μέρος να βοηθήσει τη δυστυχία όπου την εβρει. Κι αυτός είχε ο γνήσιος ιπποτισμός. Γενναϊότητας και σκληρότης απέναντι των ισχυρών και μεγαλοφροσύνη και αλόγιστης ψυχής απέναντι των αδυνάτων. Ένας ιππότης λοιπόν, άρκετά καθυστερημένος, ήταν και ο Γεώργιος Μουρούζης. Ο τελευταίος τύπος πραγματικού μεσαιωνικού ιππότη που φάνηκε στην Ελλάδα. Ιππότης με όλη την μεσαιωνική αγριότητα και με όλο τον πλούτο της μεγαλοφροσύνης.

Μά πως γεννήθηκε στην Ελλάδα ένας τέτοιος τύπος; Ένας ιππότης μεσαιωνικός στα τέλη του 19ου αιώνα; Το πράγμα φαίνεται με την πρώτη ματιά περίεργο. Μά αν σκεφθούμε κανένα την καταγωγή, την ανατροφή και το πρώτο περιβάλλον του Γ. Μουρούζη, δεν πρέπει να παραξενευθούμε. Η οικογένειά του ήταν αρχαία της Βυζαντινής κι' οι πρόγονοι του Γ. Μουρούζη ήταν ήρωες στη Μολδοβλαχία, πρωθυπουργοί, μεγάλοι διεκδικητές στην Ύψηλη Πύλη, στρατηγοί... Έπειτα η ανατροφή του στο σπίτι έγινε από έναν Μουρούζη και από μια Μουρουζαίνα. Από την ένωση δυο μεγάλων, ευγενών και γενναίων σπατών. Και κατόπιν έσπουδασε στρατιωτικά στο Βέλγιο και στη Γαλλία και το περιβάλλον της νεότητός του ήταν η ατμόσφαιρα των παλαιών ιπποτικών Γάλλων αξιωματικών. Και όλα αυτά τα ενίσχυσαν ακόμη η λαμπρή οικογενειακή σχέση, η γνωριμία και η φιλία του με πρίγκιπας, βασιλείς και αυτοκράτορες... Έτσι, μ' όλο του το δίκιο, ο Μουρούζης γρήγορα γίνηκε ένας ιππότης γιομάτος με περιφάνεια, με έγωισμό και με αισθήματα γενναία και ελεύθερα.

Όπως όμως είχε όραμα και γενναία αισθήματα, όπως ήταν στολισμένος με ανδρεία αφάνταστη και με σπάνια γενναιοφροσύνη και φιλάνθρωπία, έτσι είχε και τα ελαττώματά του. Το κυριότερο από αυτά, ήταν το ποτό. Έπειτα πολύ απ' όλα τα οινόπνευματά του ήταν αδύνατον να συγκρατηθεί από τον κατήφορο του αλκοολισμού. Και όταν έβρινε, έκανε τις μεγαλύτερες τρέλλες του. Έδημιουργούσαν επεισόδια, συμπτώσεις, καταστροφές... Την άλλη μέρα μετανοούσε, μά ήταν πια άργα... Έπειτα είχε σε κάποιες στιγμές μιαν αδικαιολόγητη βιαστικότητα, χωρίς νάνα χυδαίος. Και με την βιαστικότητα αυτή άδικαιωσε πολλές φορές ανθρώπους. Μά τέτοια αδικαιώματα σπάνια γίνοντο. Της πιο πολλές φορές, και εξωγυμνισμένος και μεθυμένος, ήταν δίκαιος. Δίκαιος με το ιπποτικό μέτρο. Δηλαδή έπεικνις στους

Ο Γ. Μουρούζης, όταν ήταν Γάλλος αξιωματικός στην Αλγερία.

αδυνάτους και αίσθητός στους δυνατούς.

Για τους λόγους αυτούς, ο Γεώργιος Μουρούζης έμεινε θύλας.

Δεν ήταν συνηθισμένος τύπος ο Μουρούζης. Άνδρας ψής, λεπτός, μ' επιβλητική φυσιογνωμία. Μελαχρόνος. Μά μαύρα μαλλιά, τα μάτια, με μαύρα μαλλιά και με μεγάλα μαύρα μουστάκια, ποτέ δεν δέχθηκαν το ψαλίδι κορφέως. Τα μουστάκια αυτά, ως το θάνατο του Μουρούζη, διέτησαν αθινα την αεροσιμότητα του, έστρόβιλον πάντα με μεγαλοφροσύνη!

Τα χέρια του ήταν όραμα, τα δάκτυλά του λεπτά κι' έδειχναν την καταγωγή του από πλούσια οικογένεια, που δεν έγνωσε επί πολυών αιώνων τη χειρωνακτική εργασία. Έπειτα κι' η ανηλικία του, σαν κομψός κι' οι τρόποι του, τρόποι ενός τέλει τζέντλεμαν. Πά το ήταν περιζήτητος στα σαλόνια, αν και αυτός... εχρησιμεύει περισσότερο στις ταβέρνες.

Έχεν επιμελημένη ανατροφή, μά δεν είχε κάμει έσπουδασες σπουδές. Η μόρφωσή του ήταν κυρίως στρατιωτική. Μιλούσε και μερικές ξένες γλώσσες, όπως η Γαλλικά, Ρουμανικά και Αγγλικά.

Ήταν επίσης όρατος. Αλλά και τομήρος και γενναίος κι' αφάνταστο σημείο. Έχεν ακόμη μεγάλην ικανότητα στο να χιφτεί τα δόξα. Η τέχνη του στην βιωματική ήταν αφάνταστη. Το ποτό το μετεχειριζότο με θαυμαστή ασφάλεια. Ήταν μοναδικός σασί και χιφίμα, άφθονο χιφίμα! Η οικογένειά του είχε πλούτη μισθώδη για την εποχή εκείνη και για την τότε Έλληνική κοινωνία.

Ο Γεώργιος Μουρούζης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1863, δηλαδή από 70 ακριβώς χρόνια και ολοτώθηκε στο Παρίσι το 1907, σε ηλικία 44 χρονών. Τον δολοφόνησαν με μυστηριώδη τρόπο... Έτσι η ζωή του κι' η δράση του περιωρίστηκε σε λίγα σχετικά χρόνια. Μά ο Μουρούζης έζησε ζωή συμπανική. Γιατί έζησε, γιομάτη κινήσεις, γιομάτη επεισόδια...

Η οικογένειά του Μουρούζη είχε άρκετα Βυζαντινά. Από κείνες τις Έλληνες οικογένειες που είχαν άμεισε στα φανάρια και έπαιζαν Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και έπαιζαν Τυραννείας.

Οι Μουρούζηδες ανέδειξαν μέσα στους αιώνες εξαιρετικές φυσιογνωμίες: Ηγεμόνες, Μεγάλους Διεκδικητές, πρωθυπουργούς και...

Μέσα σ' ένα περιβάλλον γιομάτο από τους οικογενειακούς αναιμικούς ανατράφηκε ο Γεώργιος Μουρούζης. Μά είχε και μεγάλη άποψη. Ανατροφή του, γιατί η οικογένειά του ήταν πλουσιολογική. Τίποτε δεν του έλειπε. Κάθε όνειρο του, κάθε παραξενιά του, κάθε φαντασία του ικανοποιούντο. Για τους λόγους αυτούς ο Μουρούζης ήταν από πολύ μικρό έρωτας πεισματάρης, περήφανος και αρρωστικός. Έσχημάτισε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του. Ο έγωισμός του γίνηκε ίστρονομικός και ο χαρακτήρας του έβαινε τη μορφή που θα μπορούσε στην κατόπιν ζωή του. Ο μικρός Γεώργιος έδειχνεν από τότε π' θα γίνετο.

Τα πρώτα του παιδικά χρόνια τώσανε επί σπία των Μουρούζηδων και των Μουρουζαίων, συναναστρεφόμενης την καλύτερη κοινωνία της Αθήνας των πρώτων χρόνων της βασιλείας του Γεωργίου Α'. Όχι μόνον δε επί καλύτερα σπία ο Μουρούζης είχε φίλους και γνώριμους, αλλά και στο παλάτι. Τους γιους του βασιλέως Γεωργίου τους γνώρισε από μικρούς και πολλές φορές τους έκανε παρέα. Μά και η μητέρα του και οι άλλοι συγγενείς του είχαν διδάξει από πολύ μικρό τον νεαρό Μουρούζη πως και αυτός ήταν ένας πρίγκιπας. Αφού οι πρόγονοί του ήταν ήρωες.

Και πολλές φορές, όταν οι φίλοι του έλεγαν ότι ο Γεώργιος είχε φίλες με πρίγκιπας και έμειναν εκπληκτικοί, εκείνος έλεγε με άρκετα

Μά και γώ πρίγκιπας είμαι!

Ο πατέρας του Μουρούζη πέθανε όταν ακόμη ο Γεώργιος ήταν μικρός. Έτσι η μητέρα του εφρόνισε από πολύ για την ανατροφή του. Και επειδή ήταν μορφωμένη κι' έξυπνη γυναίκα, από πολύ νωρίς έδωσε τον χαρακτήρα του γιου της. Έκατάλαβε λοιπόν πως ο χαρακτήρας του Γεωργίου της δεν ενομιμίδετο με άλλο τίποτε, παρά με τη ζωή και με τη δράση ενός αξιωματικού. Και γι' αυτό προέβλεπε το παιδί της για το στρατιωτικό στάδιο.

Η ζωής της και η τρέλλες του νεαρού Μουρούζη δεν περιγράφονται. Όσοι συνειλημένοι του έβλεπε να προσπαθούν να κάμουν τα παπάρια, τους έβρινε άλύπητα! Όσοι του έκαναν τον παλληκαρισμό τους έκαλοσαν άμεισος να παλαύουν!... Και έπεφτε ξύλο αλύπητο. Μόνον τους δειλούς, τους αδυνάτους και τους πτωχούς δεν τους έπαιρνε.

Πά συχνά ο μικρός Μουρούζης έδημιουργούσαν επεισόδια, που έβλεπε να μετέδιδε την μητέρα του. Έχτανάταν με όλα τα παιδιά των καλών οικογενειών και δεν έννοοσε να σταθεί ήσυχος ούτε με μέρα! Αυτό έφερε τη μητέρα του σε δύσκολη θέση. Τι να τον έκανε πια τον Γεώργιο;

Έίως όμως έβλεπε ο νεώτερος το σχέδιον που είχε συλλάβει: Αποσπασμό να στείλει τον γιό της στο έξωτερικό να σπουδάσει στρατιωτικά. Τού εβεν την άποψή της κι' εκείνος με χαρά την έδεχθη. Έτσι ο Γεώργιος ήγνε πρώτα στο Βέλγιο και έεισχηθη στην εκεί Στρατιωτική Σχολή.

Στη Στρατιωτική Σχολή Βελγίου ο νεαρός Μουρούζης γρήγορα διεκρίθη. Έδειξε σπουδαία στρατιωτικά προσόντα: Χαρακτηριστικά άριστων, άνοχη, δημιουργική έμπειρία, και από πάντων γενναίωμα και ιπποτισμόν. Σε μικρό διάστημα άποχτησε την σπουδαιότητα και την έπαιση και των καθηγητών της Σχολής και των σημαίνοντων του.

Μά μόλις γνωρίστηκε καλά ο Μουρούζης με όλους μέσα στη Σχολή, άρχισε κι' εκεί τις τρέλλες και τις άταξιες του. Μία μέρα κάποιος σημαίνων της έδειξε πως δεν τον λογαριάζει.

—Και π' είσαι σύ; τού είπε.

—Είμαι ο Μουρούζης.

—Πο! Και γιατί κάνεις το κακό σου;

—Του ο Μουρούζης άναψε κι' έβγαλε άγρια:

—Είμαι πρίγκιπας και δέρομαι!

Και άμέσως άρπασε τον σημαίνοντα του και τον άρρισε στις γροθιές και στις χλοσιές, όσο που τον έβασσε στο ξύλο!...

Μά δεν ήταν αυτό το μόνο επεισόδιο που δημιούργησεν ο Μουρούζης μέσα στη Στρατιωτική Σχολή του Βελγίου. Συχνά έδέρνετο με σημαίνοντάς του ή έσπασε ότι έβρισκεν έμπρός του...

Μά μέσα όμως συνέβη κι' ένα άλλο επεισόδιον. Ο νεαρός Μουρούζης, που ήτο μόλις 17—18 ετών, έσκόπευε θαυμασία. Μά αυτό, μαζί με τις άλλες έγωιστικές του, τον έβρισε από πολύ έγωιστή. Τόσο που δεν τολμούσε κανένα να τού πη ότι δεν εινε άναρχόμυλλος σπουστής. Ένας όμως σημαίνων της, μια μέρα, θέλησε να τον πειράξει και τού είπε μπρος στους άλλους:

—Μη νομίζεις πια ότι είσαι κάτι σπουδαίο στη σκοποβολή... Έ, σκοπίμως καλόνισα, βέβαια, μ' είσαι και πολύ έγωιστής...

Ο Μουρούζης, όταν άκουσε τα λόγια αυτά, έπειράχθηκε. Έκνέμει γέλο και στο βάθος της αιδούσης παρατήρησε τα κρεμασμένα πλάνα των σημαίνοντων του.

—Δεν μωλές, πού εινε το κατέλλο σου; έρώτησεν άπότομα τον σημαίνοντα του.

—Νά! Από το τρίτο, στη σειρά, δεξιά.

—Ακριρά! έλεγε ο Μουρούζης.

Και άμέσως έβγαλε το πιστόλι του.

—Τι θα κάνεις; έλεαν οι σημαίνοντά του.

—Θα σκοπούσω το κατέλλο αυτού του ήλιθιού και θα τού έπιτώχο το στήμα.

Και χωρίς άργοποσίαν έπυροβόλησε! Η Σχολή έννευσεν ότι άναστατή... Μά ο Μουρούζης έσπευσε να ξεκαρμύσει το πηλίκον.

—Πού, βρε ζώνι! έφώναξε, και τού έπέταξε προς τον σημαίνοντα του που ήθέλησε να τον πειράξει.

Πραγματικά το πηλίκον ήταν τριτημένο με τη σφαίρα άκριβώς εκεί που ήταν το στήμα!

Η έπιτυχία όμως αυτή ίσχυε ακριβώς για τον Μουρούζη. Το προσωπικό της Σχολής άναστατήθη. Έγινε γνωστόν τί συνέβη και ο Μουρούζης έτιμωρήθη άδυστρά.

Έκαμιν ακόμη μερικές τέτοιες τρέλλες ο Μουρούζης στη Σχολή του Βελγίου. Έξαναταροβόλησε μέσα στο θάλαμο, κι' έδειρε και άλλους δυο σημαίνοντες του...

Τέλος πάντων, η Σχολή έλαβεν άδυστρά μέτρα εναντίον του και μιαν ήμεραν τον άπέβαλαν.

Όταν ο Μουρούζης άπεβλήθη από την Στρατιωτική Σχολή του Βελγίου, έφυγε για το Παρίσι. Και εκεί έπειδι είχε ισχυρούς φίλους της οικογενείας του, γρήγορα έεισχηθη σε Γαλλική Στρατιωτική Σχολή και έτελειωσε τις στρατιωτικές του σπουδές.

Βέβαια και στη Γαλλική Στρατιωτική Σχολή έκανε άταξιες. Μά τα στρατιωτικά του προτερήματα, η έξυπνάδα του και η γενναϊότης του ήταν τόσο άξιοπαράλητα, ώστε έσκέαζαν τις νεονικές τρέλλες του. Και έτσι, όταν έτελειωσε τις σπουδές του, είχε πια την ζωηρότερη εκτίμηση των γνωρίμων του αξιωματικών και των καθηγητών του.

Άφού έπιπλήρωσεν έτσι τη στρατιωτική του μόρφωση ο Μουρούζης, σκέφθηκε πως να βρη στο στρατιωτικό στάδιο περπέτειες και φιροκινώδινες άποστολές. Στο στρατό της Γαλλίας της τρίτης Δημοκρατίας η ύπηρεσία ήταν πολύ άσπλη.

Ο Μουρούζης διηύρισε κινδύνους, μάχες, περπέτειες, θανάτους!... Έξήχισε λοιπόν να μάθει πού θα τού βοηθούσε. Έβρισε, τού έπιδόσε και τέλος για να τού έπιτύχη κατεύχνη στη Γαλλική άλάγχα των ξένων κι' έφυγεν από το Παρίσι για την Αλγερία...

Εκεί πια ήταν ελεύθερος να δημιουργή κινδυνώδεις περπέτειες, επεισόδια με τους Αλγερινούς, συμπτώσεις και φασαρίες... Ο εύξατος χαρακτήρας του και η φυσική αγριότης των κατοίκων της Αλγερίας τού έδιναν άφορμές σε καθημερινά επεισόδια...

Εκείνη την εποχή οι Αλγερινοί είχαν επαναστατήσει στο Τυμπουκτά κατά της Γαλλίας και έστάλην εκεί Γαλλικός στρατός για να τους ύποσάη πάλιν. Έπαινε λοιπόν στο Τυμπουκτά κι' ο Μουρούζης κι' ένα λόγο της Λεγεώνας των Ξένων. Εκεί έλαβε ο νέος Έλληνα αξιωματικός το πρώτο βάπτισμα του πυρός σε άγριότητες μάχης με τους Άλγερινούς. Έδειξε σε εξαιρετική γενναϊότητα και τόλη. Μά και σε σκληρά συγκρούσεις κατόπιν διεκρίθη για τον ήρωισμό και την όρητικότητα του. Οι Γάλλοι αξιωματικοί τον θαύμασαν. Γρήγορα έγινε το έδωλό τους...

—Αυτός εινε παλληκάρι, ήρωας, λεοντάρι! έλεγαν.

Όστόσο ο Γάλλος στρατηγός, που διηύρισε τον άγωνα κατά των Ιθαγενών, έπιπλούεσε τον Μουρούζη να μη εκτίθεται πολύ.

—Αυτό που κάνετε, Άλγε Μουρούζη, τού έλεγε, δεν εινε σωστό. Πρέπει να δρώ κάθε αξιωματικός όπου εινε η θέσις του και να μη εκτίθεται στην πρώτη γραμμή. Καλή η γενναϊότης, μά η ταπεινότητα του στρατού άπαιτεί να προηλάσσονται οι αξιωματικοί όσο μπορούν...

—Αλλά ο Μουρούζης δεν τ' άκουγεν αυτά. Έόρριαν έμπρός, χωρίς να εινε εκεί η θέσις του και έδιδε πρώτος το παράδειγμα της παλληκαριάς στους στρατιώτες του. Ηαλές φορές μάστιγα έβαλε και άχαιμάτους με τα χέρια του!

Στο τέλος οι Γάλλοι άναχσαν και έπέταξαν τους Αλγερινούς. Τότε έπιπλη και ο Έλληνα τώλος ή ανδρεία του Μουρούζη. Τού έδόθη Γαλλικό παράσημο και τον έτοποθέτησαν ως έπαιτιώδη ενός σινατάματος της Λεγεώνας των Ξένων.

Συγγνώμες έγινε στο Τυμπουκτά από τμήν του Μουρούζη και μια στρατιωτική έορτή. Σ' αυτή ο στρατηγός των Γαλλικών δυνάμεων της Αλγερίας, ένώπων όλων των αξιωματικών της Λεγεώνας, έβγαλε λόγον για την ανδρεία του Μουρούζη κι' έέφρασε τον θαυμασμό και την ευγνωμοσύνη της Γαλλίας στον Έλληνα αξιωματικό. Κατόπιν δε από τον λόγο τού παρέδωσε στο Μουρούζη το παράσημο που τού είχε προσφέρει η Γαλλική Κυβέρνηση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισις.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ... ΤΩΝ ΜΑΝΑΒΗΔΩΝ!

ΤΑ νειάτα του ο απόστρατος λοχίας 'Υάκινθος Πουαλιό ήταν τρομερός στρατιωτικός. Μά και σήμερα ακόμα δεν είχε λιγότερο φοβερός και άγριος. Μπορεί εξ άλλου, άγαπητοί μου αναγνώσται, να μην είχε φοβερός ένας εξηνταπεντάτης απόστρατος λοχίας, ποι- χει δυο ξύλινα πόδια, βγαλμένο το ένα μάτι κι' ένα σιδερένιο αγκίστρι στη θέση του 'ξε- ριού χεριού του ;...

'Εγώ, αν τον έδωλα στον ύπνο μου, θα ξυπνούσα τρομαγμένος, θα μουρούριζα όλα τα ξόρκια που μ' έμαθε η γιαγιά της γιαγιάς, θα ξόρκιζα τον κακό, θα τον κάπνιζα με τον στήν κορυφή μιας κερασιάς, για να τρομάξουν τα πονηριότατα της θω- ριά του !...

Σκεφθήτε λοιπόν τώρα τί αδιάσπλη ψυχή έκλεινε στα στήθη του ο ά- μυστακός και νεαρός έθελοντής 'Υάκινθος Πουαλιό, προ 47 αμνιόδω χρόνων. Ήταν τότε 18 χρόνων, κατατάχθηκε στη σωματοφυλακή του Ναπολέοντος και στη μάχη του 'Αούστερλιτς τόσο περιφρονούσε τα ό- ροντα, ώστε ένα απ' αυτά θεωρούσε καλό να του κόψει — εκεί κοντά στο γόνατο — το δεξί του πόδι !...

Χαμογελώντας ο ήρωικός φανταρχός, παρακάλεσε το γιατρό να του κολλήσει ένα ξύλινο πόδι στη θέση του δρατεντισαντος αληθινού και σαν να μη συνέβη τίποτε το σοβαρόν, έλαβε κα- τώ μέρος σε όλες τις θηλικές εκστρατείες του κοσμοξασκουμένου δοικητήτορος...

Αργότερα, στην εκστρατεία της Ρωσίας και μπρός στην καυμένη Μόσχα ακριβώς, δεύ- τερο όδοιζιο, πύ άγανακτισμένο απ' το πρώ- το, τοίχωνε το 'ξερι του πόδι στο γόνατο ά- κριβώς κι' αυτό. Κι' ο ίδιος ο Ναπολέον θαύ- μαζε την άταραξία του ήρωα έθελοντή, έδωσε διαταγές αντιστρέψ στους γιατρούς να αντικα- ταστήσουν το χαμένο πόδι με το πιο κομμά- το ξυλόποδαρο, που βρισκόταν διαθέσιμο στις ά- ποθήκες των χειρουργείων, και τον προέβασε άμέσως σε ύποδεκαένα...

Μά δεν άρχισε να γίνη και δεκαενά, ο ά- τρομας ύποδεκαενά; 'Όταν άρχισε η τραγική ύποχώρησις της Ρωσίας, ο 'Υάκινθος Πουαλιό έσπασε δυο - τρεις φορές τον αυτοκράτορα από τα κνημητά των Κοζάκων και σε κάποια συμ- πλοκή μαζί τους έγραψε μια τέτοια σπαθιά στο 'ξερι του χεριού, ώστε του κόπηκε ακριβώς στον άγκώνα !...

Ο Ναπολέον τότε, δακρύβρεχτος για την άσροσίσι του, πλήρωσε ά- πό το ιδιαίτερο ταμείο του τα έσοδα της κατασκευής ενός σιδερένιου άγ- κιστρίου — το οποίο θ' ανέλαμβανε καθήκοντα άριστέρας χειρός του 'Υακινθίου — και τον προέβασε σε δεκαένα !...

Βαδίζα συγκινημένος απ' τις αυτοκρατορικές μεγαλοδομίες ο θηλι- κός 'Υάκινθος, δεν ξεκούλωνε πιά απ' το πλευρό του Ναπολέοντος κι' έλαβε μέρος σε όλες τις ύπολοιπες μάχες κι' εκστρατείες...

'Όπου έφτασε η καταραμένη μέρα του Βατερλώ. Πλάι στον Καί- πρυν, ο φορτά πετσοκομμένος δεκαενά, πολέμησε ήρωικά, άκουσε την περιφρημ...εξόδιη' λέξι του στρατηγού του, χαχάνισε σαρκαστικά για τη σμινώτηρη έκπληξι των τζέντλεμαν 'Εγγλέζων από άκουσμά της, και φώναξε στον δούκα του Ουέλλινγκτον ειρωνικά :

—Μη σάς 'ξαρνιάζει η λέξι του άρχηγού μου, έξοχώτατε στρατάρχα... 'Αν και είνε λιγάκι εσώβαν στην άσκή, νοστιμωμένοι όμως περίφημα στη...γειού !... Σάς σνιστώ να δοκιμάσετε !...

Καταγανακτισμένος ο εσθιήροος δούξ, έγεννε άμέσως σ' έναν πυρο- βολητή. 'Ενα κανόνι βρόντησε άπαισία κι' ένα χονδρό όδοιζιο χτύπησε κατάμουτρα τον άβυρόστομο δεκαένα και τοίβγαλε το δεξί του μάτι !... Δεν χρειάζονταν και περισσότερα, για να προδιδαστή άμέσως σε λογία ο υπεράνθρωπος δεκαενά. Και καθώς είχε μπει πιά το νερό στ' αυλάκι, η καριέρα του ήταν έξασφαλισμένη και σίγουρα ο Ναπολέον σιγά-σιγά θα τον άνήφωνε και σε στρατηγό...

Ανισχυός όμως ο Ναπολέον στάλθηκε έξώοριστος στην 'Αγία 'Ελένη, ειρίνεψε η Εδρόπη, ήσυχασε η Γαλλία κι' ένδυθος — για τον λοχία 'Υάκινθο Πουαλιό — σταμάτησε όριστικά στο γαλόνι του λογία...

Γιατί όμως 'επνυχός ; 'Απλούστατα, γιατί θ- ταν θάρτανε να γίνη στρατηγός, δεν θα του εί- χαν μείνει ούτε όμοι πιά για να κοτσάει τις χον- σές του έπωμίδες άπάνω τους.

'Απόστράτος τώρα κι' απόμαχος, ο 'ετροικέρς' τότε και εφοβέρς' τώρα 'Υάκινθος Πουαλιό, πε- ριοριζόταν κάθε τέλος του μηνός να συμπλοκήνη την κοντόλιγγη σύνταξι του και να διψή για...ά- ποκατίσσαι ! 'Αρχικά είχε ύποφέρει τόσα χρόνια

στις εκστρατείες κι' όσο περιφρονούσε κάποτε τον χίρο, τόσο φρόνι- τήρα την άραχλή εργένικη ζωή !...

Μιά πεινάλει και πεντάραφη κοπελλίτσα άποφάσισε έπείλεις να μοιραστή τη σύνταξι του και τις δοξασιμένες πολεμικές του άμνη- ακατάλληλες, όστόσο, στην πεζή πραγματικότητα, για ναύπουν και οι σιφάδο ακόμα — κι' όταν ήρθε το κανονικό και νόμιμο επίλοπιό του χρόνου, ο άκαταδάμαστος άπμαχος χάρισε στη Γαλλία τον όσον πε- δαλό και παχυνό...μέλλοντα φαντάρο !...

—'Εεεεε, μεγάλο τ' όνομά σου, άγέ μου 'Ιάκωβε της Κοσποπό- λης !... 'Εφώνισε ο έντυχής πατέρας, καμαρώνοντας με έσπαση τον κροούλη του μπέμπη. 'Αν πετσοκόπηκα εγώ σε μισήδες για να γίνω λοχίας, έτούτος θα λιανιστεί και θα γίνη κινάς για να...καταστή και ποτε σ' άρχιστράτηγο !...

Και το 'ξερι του μάτι έχινε δάκρυα θερμά με τόση άφθονία, ώστε άναπλήρωνε και με το παραπάνο το δεξί του τοίβει...

Η στρατιωτική εκπαιδευτική του μέμπη άρχισε απ' τις φασίες του κώλας. Πριν άκόμη ο άτυχός τραυλίσαι τα παρτοπαράδοτα καμ-μιά και έμα—μιά, είχε μάθει να 'εφώνιζε βροντερά το 'εαυνοτάτο κα 'επ' όμιον όμιον, το 'επύρρο 'ε και το 'επ' όμιον όμιον !...

Κι' όταν ο πατέρας του παρίστανε με το στόμα τον ήχο της αμνη- γας και σάλαξ 'εκοσιότισοο — σισοί - τισοοο 'ε, τότε ός ές άμνητες άνοιγε παρνούθς η όρεξι του μπέμπη και νισούριζε κλαυθάρια, 'επι- τος απ' τη μητέρα του να βιάζεη !...

Πέρασαν ακόμα τρία - τέσσερα χρόνια. Ο πρώην άνούγιος και η- λεμοχαρής μπέμπης ήταν γραμμένος τότε στα μπροστά των άρόνων με τίτλου λαντι- — Βαρθολομαίος Πουαλιό, κι' ήτοι πύ σωστό 'εφτέρει στα στρατιωτικά γραμμά- πού τοίβανε σίτι ο μπαμπάς του.

Με ένα πλήριο χοντρό στρού στο κεφάλι και ένα βαρύ κοκκιόστον όπλο Σααετό στον ώμο, έκτελλε όρε ά- λόκληρες στρατιωτικές έλιμους και βρω- τισμούς, σύμφωνα με τα βροντερά παρ- γέλματα και την άγριστη έπιτήρησι του η- μεροφροδοτού πατέρα του...

Κι' όταν τελείωναν καμιά φορά τα έξο- λημολογία γυμνάσια, ο άμιορος πατρίδης άε- ρέντιος — Βαρθολομαίος έχαστε μινές η- ακριβώς, άκούγοντας νισοταμένα τις παύ- ρεις θεωρίες περί εμαιοεργιστών, περί πε- ρεις κατέναντι του 'εχθρού και περί σπυ- ρήσεως είδαν έμιασμοι και 'εξοτήματα, πού τοίβανε ο μπαμπάς του...

Στά τελειούτα, όταν όλα πιά τελείωναν, ο πρώιμος νεοσύλλεκτος είσπαρτε την άμνη- όη του — κανένα λουκομιά κι' μερικές καταρατικές σπά πανά, ό- λόγους του 'εχθρού και της έπιμελείας του !—κι' όποτε έτρεξε 'εξαμνη- σμένος στην άνακοινωτική 'εσση και πρόθημη μητηρή άγνάλει, να νύ 'εξοκορησθή απ' το 'εθεόωμα...

Και τότε, ο κορυφ καταγορημένος πατέρας του μονολόγησε με ά- χιτα :

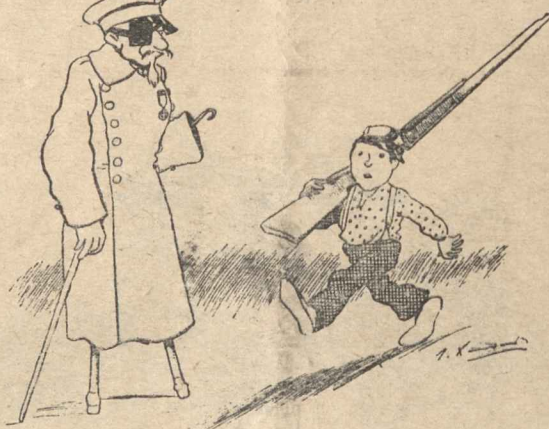
—Νά μου 'έση ο μπαμπάς μου, είνε τετραλέπτος ! Σίγουρα θά γ- νη μια μέρα κι' άρχιστράτηγος... Κι' όπως μάλλει η ιστορία για τον Μέγα 'Αλέξανδρο και για τον Μέγα Ναπολέοντα τον άρχηγό και έπθ θα μιλήση κάποτε και για τον γινό μου τον Μέγα Βαρθολ... τον Μέγα Λαντο... φτού !... φτού !... Πού να πάρη ο διάολος τα γένια του νου- νού, πού βάριζε τον γινό μου !...

Και πρόσθετε πάντα καταγανακτισμένος : —Πού δάιμονα τέ βόηκε ο γρονσούρης, τέτοια καλοερίστα όνό- ματα !... Μπορεί ποτέ η ιστορία να μιλήση για Μέγα Βαρθολομαίον, Μέγα Λαντοέντιο !... 'Αμα τ' άκούσει κανένας, θα νομίση πως παρ- ται για κανέναν 'Ενζαντινό όσομάρτηρα, κι' όχι για πολεμικήν κι' ε- ρωϊκόν στρατάρχη !...

'Αν 'εξαόρουμε λοιπόν αυτό το όχι και σπονδαίο βαπτιστικό μνη- κτημα, ο γκρινιάρης λοχίας ήταν κατά τη Ζέλια ένθουσιασμένος απ' το γινό του. Και τόσο πιά μάλιστα, όποτε τον φαντάζονταν κώλας έταν πε- ριακτητή περίφημο, πού όδηγούσε πάντα νικη- ρα τα πολυάριθμα στρατεύματά του άντα σε τους καντούς και στη φωτιά των μαζών...

Μά δεν πρόλαβε ο άμιορος να δη πορτα- ποιμένο τόνειρό του. 'Εδωμινάρης πιά και πε- ρός, άρτασε τυχαία μια πνευμονία κι' έλειπε σε λίγες μέρες το μοναδικό του μάτι, παραλί- τας συγχρόνως και την ήρωική ψυχή του σπύ- εδωπλάνο Παντοδύναμο.

Κι' ο γινός του, ο Λαντοέντιος — Βαρθο- μαίος Πουαλιό, τί άπόγινε κατόπιν ; 'Εν μέρη βέβαια στη στρατιωτική σχολή του Σπύ- Σπύ, κι' όποτε έγινε ποτέ του στρατιωτικό, γι- τί η άνάμνησι των παιδικών του γυμνασίων κα- φώθηκε στη μνήμη του τόσο ζωρή, όποτε έπ-

'Εκτελούσε, άρες δόκληρες...στρατιωτικούς έλιμους!

'Εγινε ένας έντιμος και...καρτερός οικογε- νειάρχης !...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Ο πραγματικό του όνομα ήταν «Αλ Γκράνς», αλλά όλοι οι κάτοικοι του τόπου, όταν μιλούσαν γι' αυτό, το λέγανε άπλούστατα «το σπίτι της ακρογιαλιάς», γιατί καθόριζε μέσα στα ήσυχά νερά της θάλα- σσας την ψηλή στέγη του και την μεσημβρινή όψη του, την στολισμένη με μια γαλαρία σκεπασμένη από ένα γέφυρο κλίμα. Το σπίτι της ακρογιαλιάς ήταν ένα σπίτι τετράγωνο και καλοχτισμένο, χωρισμένο

απ' άλλα σπίτια του χωριού, από τ' άμπελιά και τα περιβόλια. Δύο κώλας καθόριζε σιάζανε την πλατιά πέτρινη σκάλα του, η όποια άφύρως κατευθύναν στο πρώτο πάτωμά του. 'Η τεράστιας κάμαρες πού ήταν διακοσμημένες με τοιχογραφίες της 'Ιταλικής σχολής και έκταλινες με τη μόδα του 18ου αιώνος, άν και δεν ήσαν δόλου άνα- παύτες, ικανοποιούσαν τα άπλά γούστα των ιδιοκτητών του, του γε- ννητού άνδρόγγιου Μπαλμούντ ντε Βερτιέ. 'Ο κ'όριος κι' η κυρία Βερ- τιέ άγαν 'εγκαταστάει μέσα στο σπίτι της ακρογιαλιάς απ' τον καιρό πού αντενέφτανε και ποτέ από τότε δεν φρόνιζε απ' αυτό, γιατί το περνούσαν πώς ήταν ή πιο ευχάριστη διαμονή του κόσμου.

Με τη γνώμη τους όμως αυτή δεν συμφωνούσαν διόλου η δυο άνημέ- ρες κ. Μπαλμούντ ντε Βερτιέ, δυο ώριμες νέες, απ' τις όποιες η μια ή- ταν είκοσι χρόνων κι' η άλλη δυο χρόνια μικρότερη της, και τις όποιες η μία ήταν νισοθήσει κι' άναθρήνη από πολύ μικρές.

Για όλόκληρη χρόνια η Μαρκέτα κι' η Μανουέλα — απ' τον καιρό ήρωική πού οι θεοί γονείς τους τις πήρανε πάλι απ' το μοναστήρι της Σααετό, στο όπιο σπούδασαν επί τέσσερα χρόνια ακριβώς, περνούσαν μέσα στο σπίτι της ακρογιαλιάς μια ζωή μονότονη, ένκεντριστη, με τις ίδιες πάντοτε άσχολίες.

Όλη την έδομάδα γεντούσαν, ράβανε άσπρόφουρους η 'εργάζονταν απ' περιβόλι, υπό τις όδηγιες και την έπιβλην ή της θείας Μπαλμούντ, και την Κυριακή πηγαίναν πού κι' άπόγευμα στην έκκλησία. Το βράδυ πάλι παίζανε μια παρτίδα πικέτο με το θείο τους. Πιπέ δεν έθιγαν 'εξω απ' το σπίτι τους, ποτέ δεν ταξιδεύανε. 'Η πιο μεγάλη τους ευχαρίστησι και διασκέδασι ήταν το πέραςμα του βαποριού της σερραναίας μπρός απ' το σπίτι τους. Το περνούσαν με καθόριστη να περάση, άνατριχιά- ζαν με το σφύριγμα της σειρήνας του κι' όταν τα γένινα πιά απ' τα μάτια τους, άναστενάζαν με πόνο. Κι' όταν πάλι καμιά φορά βλέπανε 'εξω απ' το σπίτι τους τους περιηγητάς και τις άμνητες κυρίες τους, με τα παράξενα κοστού- μιά τους, πλάτανε τα πιο όραία όνειρα για το μέλλον. Κάθε Κυριακή τέλος, στην έκκλησία, πα- ρακαλούσαν τον θεό και τους άγιους να εδοκί- ησουν να γίνη κάποιο περυσιατικό, πού ν' αλλάξη η μονότονη και μελαγχολική ζωή τους. 'Η θεο- ράφης αυτές παραλήψεις των δυο κοριτσιών φά- νταν πως είσασκοθήκανε τέλος και μια μέρα να γράμια, πού έφτασε στο σπίτι της ακρο- γιαλιάς απ' τη Γενική, άνάγκη να άγαμημένο κι' άχώριστο άντρο- γινού των Μπαλμούντ να φύγουν για όχτο μέρες, άφήνοντας τη φύλαξι του σπιτιού τους στις δυο άνημέρες τους.

'Όταν μέινανε μονάχες και κίριες στο σπιτιού η δυο άδερφές, 'εζή- ναν να λογαριάσουν καταχαρούμενες με ποιο τρόπο, τώρα πιά πού ή- σαν έλευθères, θα μπορούσαν να διασκεδάσουν. Πέρασαν όμως τρεις μέρες, χωρίς να πάσουν καμιά άπόφασι και την τετάρτη άρχισαν να σπασμοποιούνται για την έλευθερία τους. 'Εξάρα, ενώ καθόντουσαν στη γαλαρία μελαγχολικές κι' άμνητες, κινιζόντας τον σεννεφιασμένο ού- νου, άκουσαν γρήγορα βήματα και φωνές χαρούμενες κάτω στην πέ- ρχη σκάλα και σε λίγο είδαν να μπαίνουν μέσα στο σπίτι τους δυο νέες ήλιες τους. Οι δυο άντροί νέοι ήσαν μακρινοί 'εξάδελφοί τους, περυσιακή άποψη, και πήγαιναν να έπισκεφθούν τον θείο και την θεία Μπαλμούντ. 'Η Μαρκέτα κι' η Μανουέλα, κατακόκκινες από την ευχάρι- στη αυτή έκπληξι, τους πληροφόρησαν για το ταξείδι των θείων τους κι' έπειδή έπιθύησαν να τους δείξουν πόσο καλές νοικοκυρές ήσαν, τους παρακάλεσαν να μένουν στο 'εσπίτι της ακρογιαλιάς και να φάνε μαζί τους. Οι νέοι δεχτήκανε με μεγάλη ευχαρίστηση την ταπεινή γι' αυτές πρόσκλησι των δυο κοριτσιών, η όποιες, μετά το γεύμα, άπο- φάσσαν να έπωμειληθούν απ' την περιπόνητη αυτή είςκαρπια και να κά- νουν κι' αυτές μια φορά τοιλόταστον στη ζωή τους, ένα είδος γιορτής των χορι. 'Αφού πήρανε τη μεγάλη και τοιλήρη αυτή άπόφασι, άνα-

νε στον κόρφο του 'εξήμιση φορές και μόνο πούβλεπε και μπροστά του. Είνε όμως τώρα ένας έπιτορος γι' εδωπλήττος έμπορομάνδης, ο ό- πως, έν δεν 'έγινε στρατάρχη για να όδηγήση τον στρατό του στη φωνιά της μάχης, 'έγινε όμως ένας έντιμος και καρτερός οικογενεια- ρχης ο όποιος όδηγεί τώρα κάθε Κυριακή τον στρατό των 12 παιδιών του στον διδακτικό περυσιατό του Ζωολογικό Κήπον...

—'Εν - δυο !... 'Εν - δυο !... Βήμα ταχύ, παιδιά μου, να μου 'έση- τε !... Προχωρήστε έμπρός ήρωικά... Μη φρόδασετε... Καί 'έση το 'εσ- πιά, πού μās δίνουν παρό με ούρα, 'έση η μανανική !... Είμαι ο Ναπολέον των πολιτεκών και των μανανδών... 'Εμπρός, μάς !...

στατώσανε όλόκληρο το σπίτι, βάλανε κερά σ' όλα τα καντηλέρια και τον μεγάλο πολυέλιχο της σάλας, βγάλανε μέσα απ' τα ντουλάπια όλα τα γλυκίσματα και τα λιχέρ κι' άνακατέφανε όλα τα συρτάρια και τα μπαούλα της θείας τους. Κι' έτσι το βράδυ, μετά το πλουσιώτατο δείπνο, η δυο 'εξάδελφες 'εξηράσαν την άδεια απ' τους 'εξάδελφους των ν' άπο- συρθούν στις κάμαρές τους για λίγη ώρα και τους παρακάλεσαν ν' άνο- λουθήσουν την ήπηρετρία, πού θα τους όδηγούσε μέσα στο σάλον.

Οι δυο 'εξάδελφοι δεν περιέμεναν πολλή ώρα μόνοι τους μέσα στο κα- ταστόλιστο και καλοφωτισμένο σάλον της θείας τους. Σε λίγο άνοιξε η μεσόπορτα του σαλονιού και παρουσιάστηκαν μπροστά τους η 'εξάδελφες τους άγνώριστες, ντυμένες με κοστούμια έποχής Μαρίας 'Αντουανέ- τας, με ποικρασιμένα κι' άνθοστολισμένα μαλλιά, με χείλη πού λάμ- πανε από ένθουσιασμό και με χαρούμενα χαμόγελα στα μάτια τους τα κόκκινα. Οι 'εξάδελφοι απ' τον ένθουσιασμό τους 'εξηράσαν να τρα- γουδούν και να χορεύουν. Χορεύανε βόλς, πόλκες κι' άλλους χορούς. Το γλέντι, όσο περνούσε η ώρα, φρόντιζε κι' άναβε, κι' οι φάρδες, πού ρίχνανε τις νύχτες τα δάχτυλα τους κάτω απ' τα παρθένα του 'εσπιτιού της ακρογιαλιάς, τρέβανε τα μάτια τους, βλέποντας το έτσι λαμπρό φω- τισμό. 'Απ' το χορό και τη μουσική και τα λιχέρ, η καρδιάς των τεσσά- ρων νέων άρχισαν να χτυπάνε πολύ δυνατά. 'Απ' τα άνοχτά παρθένα το άγέρι της νύχτας τους 'εφερε μυρουδιές από γασσμά κι' άνοχλή- ματα, η όποιες τους έκαναν στο τέλος ν' αλλάξουν θερμά λόγια άγάτης.

'Η ώρες τους περνούσαν τόσο γλυκά κι' ευχάριστα έτσι, πού δεν τις καταλαβαίνανε. Κι' όταν σταμάτησε ένα άμαξι 'εξω απ' το σπίτι τους, δεν το άκούσαν, κι' έτσι είδαν κατάκληρτα τα δυο νέα 'εζηνάρια ν' ά- νοιγη 'εξάρα η πόρτα της σάλας και να μπαίνουν μέσα, με τα χέρια ήρωμένα προς τον ούρανό, τον θείο και την θεία Μπαλμούντ, τους όποιους περιέμεναν ύστερα από δυο μέρες.

—'Αλλά αυτό είνε το τέλος του κόσμου !... φώναξε η γρηά κυρία στις άνημέρες της, πού φεύγανε κατατρομαγμένες. Συγχρόνως ο θεός, πάντοτε οικονομός, έ- σπνε τα κερά.

Οι δυο νέοι τάχασαν κι' άφού 'εξηράσαν συ- γνώμη απ' τους θείους τους, έφυγαν και τους άφισαν μόνους τους, μέσα στο άνάστατο σα- λόνι...

Από τότε πέρασαν πολλά χρόνια. 'Ο θεός κι' η θεία Μπαλμούντ άνασταίνονται στο μικρό νε- κροταφείο, πού είνε κοντά στην έκκλησία. Οι 'εξάδελφοι παντρεύτηκανε σε άλλα κέρη. 'Η Μαρκέτα κι' η Μανουέλα όμως έμειναν και μέ- νουν ακόμα στο 'εσπίτι της ακρογιαλιάς. Γε- ράσανε άνημντες και σνήθισαν στη μοναξιά του παλιού σπιτιού και, καθώς ο θεός τους κι' η θεία τους, έπανομύβανον κι' αυτές ότι το 'εσπίτι της ακρογιαλιάς είνε η πιο ευχάριστη διαμονή του κόσμου !... 'Αλλά στο βάθος της

καρδιάς τους κρατούν, σαν μέσα σ' ένα θυσιαστήριο, μια ίερη στήλη, την άνάμνησι του άποσχέδιου εκείνου χορού, — του μοναχικού τους χο- ρού — και τα κολλημένα πού άκουσαν εκείνο το βράδυ απ' τους δυο 'εξάδελφους — τα μόνα λόγια άγάτης πού άκουσαν στη ζωή τους...

ΛΑΐΚΑ ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ
Δίνει πίσω στο παλληκάρι το δαχτυλίδι η κόρη και λέει :

—Πά' το, καλέ μου, πά' το πίσω το δαχτυλίδι σου. Πά' το, γιατί 'έγω είμαι μια άνημη. Μά σε κανέναν μιν το πης αυτό. Στόν κό- σμο μη μιλήσης για μένα. Είμαι μια ταπεινή δροσνισμένη κόρη. Βασι- λικό φυτό, άφιδό φυτό. 'Ω ! άμνήτα μου, χοστά μου πικρό !... Με σένα θα με σπυλίσουν, όταν στο μάτιό τάφο θα με πηγαίνουν νεκρή.

Ο ΣΚΛΗΡΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ
Κεντούσε η Ζέλια στον κήπο κάτω, εκεί κοντά στην άνάμνητη τριαν- ταφυλλά της... Κι' 'εξάρα της φώναζε η μάνα της να φάνε. Κι' η Ζέλια άπανιά μέσα της :

—Φάτε όσες, μη με περιμένετε. Δεν 'έχω όρεξι για φαί. 'Εγώ είμαι με τρέμει μεγάλη, σκληρή πικρή με βασανίζει. 'Ηθε ο καλός μου σήμερα και μου φώθηκε σκληρά. Τα λουλούδια μου τα σήμασε στον κήπο. 'Ε- λυσε τα μετάξια απ' το τέλαρο μου, νοσέπασε τις κλωστές, μ' έκανε άνω - κάτω... Νά τούδινες κι' εγώ μαζί μου την κατάρτα σου, μανούλα μου !... 'Ετσι τα στήθη μου φυλάει να τας γενούν και τα μπάστα μου άλυσσίδες στο λαμό του και τα χείλη μου να τρυφούν. Οέ μου, τα μάτια του !...

Κεντούσε η Ζέλια στον κήπο κάτω, εκεί κοντά στην άνάμνητη τριαν- ταφυλλά της... Κι' 'εξάρα της φώναζε η μάνα της να φάνε. Κι' η Ζέλια άπανιά μέσα της :

—Φάτε όσες, μη με περιμένετε. Δεν 'έχω όρεξι για φαί. 'Εγώ είμαι με τρέμει μεγάλη, σκληρή πικρή με βασανίζει. 'Ηθε ο καλός μου σήμερα και μου φώθηκε σκληρά. Τα λουλούδια μου τα σήμασε στον κήπο. 'Ε- λυσε τα μετάξια απ' το τέλαρο μου, νοσέπασε τις κλωστές, μ' έκανε άνω - κάτω... Νά τούδινες κι' εγώ μαζί μου την κατάρτα σου, μανούλα μου !... 'Ετσι τα στήθη μου φυλάει να τας γενούν και τα μπάστα μου άλυσσίδες στο λαμό του και τα χείλη μου να τρυφούν. Οέ μου, τα μάτια του !...

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΔΕΚΑ ΘΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΘΗΛΥΚΟΥ ΛΑΝΔΡΥ

Μιά παράξενη δολοφονία στο Μίτσιγκαν. Τό μυστηριώδες σπύτι της Ρόζας Βέρες. Μιά αποκρυπτική έρευνα του ντετεκτίβ Μάρκ Κάμπελ. Η τραγικές εξαφανίσεις των θυμάτων της Ρόζας Βέρες. Τό ματωμένο σφυρί του εγκληματία. Ένας μακχέρης κήπος με σκελετούς, κλπ.

Μάρκ Κάμπελ, ο περίφημος ντετεκτίβ του Μίτσιγκαν, βρέθηκε άξαφνα ένα πρωί του περασμένου μηνός μπροστά σ' ένα σκοτεινό κ' ανεξήγητο μυστήριο :

Κάποιος Στέβ Μάκ, που καθόταν σ' ένα επιπλωμένο δωμάτιο στο σπίτι της μίσσης Ρόζας Βέρες, μιάς αλλόκοτης Μεξικανής, ηλικίας 48 χρόνων, είχε δολοφονηθεί την προηγούμενη νύχτα με τόν πύλο ανατριχιαστικό και τόν πύλο περσιότρο. Ο Στέβ Μάκ, ο οποίος έθεωρείτο απ' όλους πως ήταν ο τρυφερός φίλος της Ρόζας Βέρες, είχε βρεθεί στο κάτω μέρος της σκάλας, με σπασμένο το κεφάλι και πλέοντας μέσα σε μιά λίμνη αίματος.

Ο γιατρός, που προσεκήλθη άμέσως, άρνήθηκε να επιτρέψει τόν ενταφιασμό του, γιατί είχε τη γνώμη ότι ένα πέσιμο απ' την κορυφή της σκάλας, ή οποία ήταν ξύλινη, δεν μπορούσε ποτέ να προκαλέσει μιά τέτοια φρικώδη πληγή στο κεφάλι του άτυχου Στέβ Μάκ...

Η μίσση Βέρες πάλι είχε καταθέσει στην αστυνομία ότι, κατά τα μεσάνυχτα, είχε ακούσει άξαφνα απ' το δωμάτιο της, μεγάλου θορύβου και μιά σπαραχτική κραυγή στην είσοδο του σπιτιού της... Πεταχτηκε λοιπόν τρομαγμένη απ' το κρεβάτι της και βγαίνοντας έξω, βρήκε στο κάτω μέρος της σκάλας ανάστροφο τόν νοκάρη της. Ο Στέβ Μάκ άναπνεε ακόμα, μιά δέν άργησε να ξεψυχήσει, ύστερ' από λίγα λεπτά της ώρας, μέσα στην άγκαλιά της. Τό περίεργο είνε τώρα ότι όλοι οι άλλοι νοκάρηδες τού σπιτιού της δεν είχαν ακούσει τίποτε κ' ένας μάλιστα από αυτούς, γυρίζοντας στο δωμάτιο του κατά τα μεσάνυχτα, την ώρα δηλαδή που είχε πεσει απ' τη σκάλα ο Στέβ Μάκ, σύμφωνα με την κατάθεση της νοκάρης του, δεν είχε αντίληψη τίποτε ! Αυτή ή παράξενη σύμπτωσης έκανε μεγάλη εντύπωση στόν ντετεκτίβ Μάρκ Κάμπελ. Μά τί συνέβαινε, λοιπόν ; Απ' ποιόν είχε δολοφονηθεί ο Στέβ Μάκ και τί υποκείμενο ήταν άραγε αυτή ή Μεξικανή, ή νοκάρη του ;

Ο ντετεκτίβ τού Μίτσιγκαν, χωρίς να χάση διόλου καιρό, πήρε το καπέλο του και βγήκε γρήγορα απ' το γραφείο του, γιά να κάνει μιά απαραίτητη έρευνα και να μάθι ποιά ήταν τó παρελθόν και τί ζωή έκανε ή μίσση Ρόζα Βέρες.

Όταν τó ίδιο απόγευμα γύρισε ο αστυνομικός, ή πληροφορία που είχε συγκεντρώσει φάνετα πως ήταν πολύ ικανοποιητικές, γιατί ο ντετεκτίβ έβριθε τά χέρια του ευχαριστημένος. Κάθεσιν λοιπόν μπροστά στο γραφείο του, άραδιασε άπάνω σ' αυτό τις σημειώσεις του, άναψε την πίπα του κ' έπειτα, με μιά φανερή χαρά, φώναξε στην άμορφη δακτυλογράφο του :

—Γράψτε, Γκλάντες, αυτά που θα σας υπαγορεύσω. Είσατε έτοιμη ; Αρχίζω : «Υπόθεσις Ρόζας Βέρες».

«Η μίσση Ρόζα Βέρες, χήρα, ηλικίας 48 ετών, ένοικιάστρια επιπλωμένου δωματίου, έχει ένα πολύ ήπιον σπίτι, όπου κάθονται άνύπανδροι υπάλληλοι διάφορον έθνικότητων. Αυτό τό μυστηριώδες σπύτι της μίσσης Ρόζας Βέρες, ή οποία είνε Μεξικανής καταγωγής, δεν διαφέρει διόλου από τά κακόηχημα ξενοδοχεία των λαϊκών συνοικιών. Απ' κει πέρα έχουν περάσει πολλοί νοκάρηδες, πράγμα που δυσχεραίνει σέ άφάνταστο βαθμό τις έρευνες της ανακρίσεως. Απ' τις δικές μου έρευνες όμως μπορεί κανείς να διαπιστώσει ότι έννέα από τούς νοκάρηδες της αλλόκοτης Μεξικανής, που έμεναν άλλοτε στο σπίτι της, χάθηκαν όλοι τους μ' έναν πολύ παράξενο και μυστηριώδη τρόπο, ο οποίος θα έπρεπε να κινήση την προσοχή της αστυνομίας τού Ντητρώιτ. Απ' αυτούς τούς έννέα εξαφανισθέντας, οι πέντε είνε βέβαιον ότι έχουν πεθάνει. Κι' έχουν πεθάνει υπό περιστάσεις διαφορετικές βέβαια, μιά ύποπτες και περίεργες σ' άφάνταστο βαθμό. Τρεις ήταν σύζυγοι της μίσσης Βέρες, ή οποία παντρευόταν με μιά καταπληκτική ευκολία και με την ίδια ευκολία πάλι άλλαζε τούς τρυφερούς φίλους της, που καθόντουσαν σ' επιπλωμένα δωμάτια τού σπιτιού της...

Η άπιστία δολοφόνος Ρόζα Βέρες

Καί ίδού τώρα μερικά πολύ άλλόκοτα γεγονότα : Ο πρώτος άνδρας της μίσσης Βέρες αυτοκτόνησε, φτείνοντας μιά σφαία στόν χροιά του κ' άφήνοντας ένα μικρό σημείωμα άπάνω στο τραπέζι, με τό όποιο άποροφόρσε την άστυνομία ότι έδινε μόνος του ένα τέλος σ'ά βάσανα της γιάτι είχε κάνει πολύ άτυχον γάμο ! Μ' αυτό τό σημείωμα όμως έδινε ακόμα ότι άφησε όλα τά υπάρχοντά του στην άγαπημένη ή έσπαι Μεξικανή, γιάτι τότε απέκλιντε ότι είχε κάνει έναν άτυχον γάμο ; Πες, μπορείν να συμβιβάσθουν αυτά τά δύο πράγματα ; Κι' όποτε ή άστυνομία κρίσις τότε δέν άνησύχησε διόλου απ' αυτό τό άντικατάστο σημείωμα τού τραγικού αυτόχειρος.

Ο δεύτερος άνδρας της μίσσης Βέρες σκοτώθηκε σ' έναν καμιά άπ' έναν Πολωνό νοκάρη τού σπιτιού της, ο οποίος είχε τρυφερές σχέσεις μαζί της. Ο Πολωνός αυτός, άπάνω στόν κανα, έτασε μιά μαμπαλιά στό κεφάλι τού σφύγγου και τόν είχε έξωποστείλει μ' αυτόν τόν τρόπο στόν άλλο κόσμο. Ο δολοφόνος κατόπιν έγινε άφαντος κ' ή μίσση Βέρες κληρονόμησε και τόν δεύτερο άνδρα της...

Όσο τώρα γιά τόν τρίτο, πέθανε κ' αυτός μ' ένα επίσης μυστηριώδη τρόπο, ο οποίος δέν διαφωτίστηκε ποτέ από την άστυνομία. Ο Άλεξ Βέρες, ο τρίτος σύζυγος της Μεξικανής, δηλητηριάστηκε από μαμπαλιά. Τό περίεργο όμως είνε ότι μόνον αυτός δηλητηριάστηκε από τήν έξη πρόσωπα, που είχαν καθήσει στό τραπέζι, ύστερα από ένα καμιά στό διάσος τού Ράιμοντ...

«Έπειτα, δνδ άπ' τούς νοκάρηδες της Μεξικανής εξαφανίστηκαν από τό σπίτι της και κανείς πειά δέν μπόρεσε από τότε να τους βάλει. Η μίσση Βέρες, στις έπιμονες έρευνες των φίλων της, έδωκε τήν μόνη εξήγηση της εξαφανίσεώς τους την οικονομική χρεοκοπία της. Έλεγε δηλαδή ότι είχαν φύγει κρυφα και της είχαν άρρηκτα άπαιτήσει τά νοκάρηδες τής χρωστούσαν...

Μετά την «τυχαία» δηλητηρίαση τού Άλεξ Βέρες, τέσσερες ακόμα νοκάρηδες της Μεξικανής είχαν γίνει άφαντοι, δίχως ν' άφήσουν πόντους κανένα ίχνος. Η μίσση Ρόζα Βέρες θεωρούσε καλό να εξηγήσει ότι αυτοί οι τέσσερες νοκάρηδες της ήταν άστατοι άνδρες και ότι είχαν φύγει από τό Μίτσιγκαν γιά να πάνε να γίνουν κυνηγοί γουαράσι στόν Καναδά.

Τέλος, ήρθε κ' ή σειρά τού Στέβ Μάκ. Στό πορτοφόλι τού άποχρημένου νέου βρέθηκε ένα έγγραφο, από τό όποιο φάνετα καθαρά ότι είχε ασφαλίσει τή ζωή του γιά λογαριασμό της νοκάρης του και ότι πλέον μιά διαθήκη, με την όποια την καθιστούσε γενική κληρονόμος της.

Ο Στέβ Μάκ ήταν λογιστής σ' ένα μεγάλο έμπορικό κατάστημα και κέρδιζε άρεκέτα χρήματα απ' τή δουλειά του. Φανόταν όμως φιλόπορος και ιδιότροπος και ζούσε μονός του, σάν μισάνθρωπος. Η κατάσταση του στην Τράπεζα είνε άκριβώς πιστή χιλιάδες δολάρια...

«Ας ανακεφαλαιώσουμε λοιπόν τις διάφορες κληρονομίες, που πήρε σε τρία μερτά ή πολύ παράξενη Ρόζα Βέρες :

»1) Απ' τόν πρώτο άνδρα της άποχρησίμωσε τρεις χιλιάδες δολάρια κ' ένα έμπορικό κατάστημα.

»2) Απ' τόν δεύτερο (ο οποίος φάνετα ότι έκανε πολύ καλές δουλειές) κληρονόμησε έννέα χιλιάδες έκατο δολάρια.

»3) Απ' τόν τρίτο, τόν Άλεξ Βέρες, έπτά χιλιάδες δολάρια και μιά άμορφη βίλλα σ'ά περίχωρα τού Ντητρώιτ.

»4) Καί τέλος, από τόν Στέβ Μάκ ή μίσση Ρόζα Βέρες θα κληρονόμησε πέντε χιλιάδες δολάρια και ένα σπίτι στην άσφάλεια της ζωής του : Τριάντα χιλιάδες δολάρια (άν ο Μάκ Κάμπελ δέν άνελάμβανε να εξηγήσει αυτή την ύπόθεσις)....

Με δύο λόγια τώρα, άν αυτό τό παιχνίδι εξακολούθησε, ή αλλόκοτη Μεξικανή δέν θ' άργήσει να γίνη λαμπρή, γιάτι μέχρι της στιγμής τού έζητα χιλιάδες δολάρια στην Τράπεζα, ένα έμπορικό κατάστημα που άβρε σ'έναν καμιά χιλιάδες δολάρια και μιά βίλλα σ'ά περίχωρα τού Ντητρώιτ, που έδωκε περισσότερο από πενήντα χιλιάδες δολάρια, έκτός βέβαια απ' τό άπαιτούμενο της, που φτάνει τις σαράντα χιλιάδες...

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ

(ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Μην πής ποτέ σου : «Είν' ή ζωή χαροάμενη γιορτή...» Μόνο έν' άνέγγονο μυαλό μπορεί έτσι να μιλά. Κι' ότι «είν' όδύνη άτέλειωτη» τ' άζειλ σου μιν πη. Μόνο τ' άζειλ τού άνανδρου μιλάει έτσι τρελλά.

Γέλα, καθώς την άνοιξι γελών ή φύλλοισές, και κλάψε σάν τόν άνειο στην έρημ άσρογαλιά... Δοκίμασε όλα στή ζωή : Χαρές και συμφορές. Και πές : «Είνε πολύ...», και πές : «Είν' όνειρου οσία».

ΖΑΝ ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΜΕ

(ΤΟΥ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

«Ε, τί θα κάνης, ό παιδούλα, τί θα κάνης, όντας θα γγίξη τό άναπόφευκτο μοιραίο ; Δέν θα πεθάνης ;... Θα πεθάνης... θα πεθάνης !... Σάν τί θα κάνω κ' έγώ πάλι, τί θα κάνω ; όντας με γγίξη τό άναπόφευκτο μοιραίο ;... Ω, θα πεθάνω, βέβαια, θα πεθάνω !... Τότε, λοιπόν, γιάτι να με παυδής, να με σταυρώνης σάν τόν Ναζωραίο τή μάχη μου ζωή να σκαταεύης ; —άφου κ' οι δύο τό ίδιο θέ να κάμωμε, άκολουθώντας τό άναπόφευκτο μοιραίο, άφου κ' οι δύο μιά μέρα θα πεθάνουμε ;

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟΣ

(ΤΟΥ LE BAILLY)

—Γιά ιδές τά χρυσοπράσινα πολύχρωμα φτερά μου ! Είδες ποτέ όμορφότερα φτερά από τά δικά μου ; Η πεταλούδα έτσι μιλάει στό κρίνο και πέταει.

Κι' ό κρίνος : —Πεταλούδα μου, της κάνει, δέν μου λές γιάτι τόσο περήφανη ; Λησιώνησες πως χθές ήσουν σκούληκα άκόμα κ' έσέρνεσο στό χώμα ;

ΑΠΟ ΤΗ «SAMARITAINE»

(ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΡΟΣΤΑΝ)

Άγαπημένη μου, σ' άποχτήσας απ' την αλήθ, χωρίς να σ' εύρω, τώρα σ' εύρίσκω κ' είνε νύχτα. Όμως δέν είνε τί είνε ! — σκοτάδι διότι τα μάτια μάτια μου μπορούν άκόμα να σ' ιδούν. Τό όνομά σου σκοπάζει διότι τες άριμίες των τραγουδιών.

και στην πνοή σου έχουνε σμάξει όλα τ' άρώματα των (λουλουδιών), ή κάθε λέξι σου είνε πλάση μ' όλα τά μέλια και τά άγνά μάτια σου από κάποια άστέρια.

Λιόνει ή καρδιά μου σάν καρπός ώριμος με δίχως φλούδι. Ω ! στην καρδιά μου, άγαπημένη μου, τώρα που σ' είδα, έλα κ' άκούμασε έτσι άγάπης, σάν κάποιο χνούδι κ' ύστερα με δύναμι σάν μιά άσραγίδα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΖΑΜ)

Ω ! φύλακα άγγέλ μου εσύ, που σ' είχα παρατήσει γιά τ' άσφαφο λεικό κομμάτι πνεύμα πασχαλιών είμαι μοναχός σήμερα, νά, σφίξε μου τό χέρι.

Ω ! φύλακα άγγέλ μου εσύ, που σ' είχα παρατήσει όταν έσπτοίσε ή ρούμη μου στό πέθος της χαράς μου, είμαι έλαμένος σήμερα, νά, σφίξε μου τό χέρι.

Ω ! φύλακα άγγέλ μου εσύ, που σ' είχα παρατήσει όταν πατάσας σπατάλα τού διάσου τό χρυσάφι, πάμπωχος είμαι σήμερα, νά, σφίξε μου τό χέρι.

Ω ! φύλακα άγγέλ μου εσύ, που σ' είχα παρατήσει όταν νηφειόμουν μπροστά (στό χιόνι των σιγών, δέν έσώπλεον να νείον (τώ, νά, σφίξε μου τό χέρι).

δολάρια. Άν προσθέσουμε δέ και τις «οικονομίες» τών έξι έξαφανισθέντων νοκάρηδων της, που χάθηκαν κ' αυτές μαζί τους, βλέπουμε ότι ή μίσση Ρόζα Βέρες είνε ήδη κάτοχος μιάς άρεκέτα στρογγυλής περιουσίας !... Έχω τη γνώμη, λοιπόν, ότι αυτή ή ύποπτη γυναίκα πρέπει να συλληφθή άμέσως και να υποβληθή σέ μιά έξονυχιστική έρευνα. Έκτός απ' αυτό, μιά λεπτομερής έρευνα κατ' όξονα θα μάς δώσει πολλά διαφωτιστικά στοιχεία, που θα μάς έπιτρέψουν να έρευνήσουμε τέλος τό μυστήριο αυτό τού καταραμένου σπιτιού της.

Η Ρόζα Βέρες, με δύο λόγια, είνε μιά επικίνδυνη γυναίκα, με αντίπαλο πρόσωπο και μ' ένα χαλαστήρα παροικιόδους σκληρότητας...».

Αυτή τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα τού γραφείου και μπήκε ο Ρέζνι, ο βοηθός τού ντετεκτίβ Μάρκ Κάμπελ, κρατώντας ένα όμορφο και σπουδαίο γιά την πολυαγαπημένη του Γκλάντες, με την όποια ήταν τρελλά έρωτευμένοι.

—Ρέζνι, τος είπα άμέσως ο άρχηγός του, κάνε μου τή χάρι ν' άναβεις γιά μιά άλλη φορά την έρωτική σου έξουσιολόγησι και πήγαινε σ'ά σκάλες τή Ρόζα Βέρες, την ύποπτη νοκάρη τού άτυχου Στέβ Μάκ. Προσθή όμως, γιάτι είνε μιά πολύ επικίνδυνη δολοφόνος. Πες βέβαια ότι αυτή έσκότωσε τό Στέβ Μάκ, τόν φίλο της, κ' ίσως κρίσις τότε δέν άνησύχησε διόλου απ' αυτό τό άντικατάστο σημείωμα τού τραγικού αυτόχειρος.

«Ο δεύτερος άνδρας της μίσσης Βέρες σκοτώθηκε σ' έναν καμιά άπ' έναν Πολωνό νοκάρη τού σπιτιού της, ο οποίος είχε τρυφερές σχέσεις μαζί της. Ο Πολωνός αυτός, άπάνω στόν κανα, έτασε μιά μαμπαλιά στό κεφάλι τού σφύγγου και τόν είχε έξωποστείλει μ' αυτόν τόν τρόπο στόν άλλο κόσμο. Ο δολοφόνος κατόπιν έγινε άφαντος κ' ή μίσση Βέρες κληρονόμησε και τόν δεύτερο άνδρα της...

«Όσο τώρα γιά τόν τρίτο, πέθανε κ' αυτός μ' ένα επίσης μυστηριώδη τρόπο, ο οποίος δέν διαφωτίστηκε ποτέ από την άστυνομία. Ο Άλεξ Βέρες, ο τρίτος σύζυγος της Μεξικανής, δηλητηριάστηκε από μαμπαλιά. Τό περίεργο όμως είνε ότι μόνον αυτός δηλητηριάστηκε από τήν έξη πρόσωπα, που είχαν καθήσει στό τραπέζι, ύστερα από ένα καμιά στό διάσος τού Ράιμοντ...

«Έπειτα, δνδ άπ' τούς νοκάρηδες της Μεξικανής εξαφανίστηκαν από τό σπίτι της και κανείς πειά δέν μπόρεσε από τότε να τους βάλει. Η μίσση Βέρες, στις έπιμονες έρευνες των φίλων της, έδωκε τήν μόνη εξήγηση της εξαφανίσεώς τους την οικονομική χρεοκοπία της. Έλεγε δηλαδή ότι είχαν φύγει κρυφα και της είχαν άρρηκτα άπαιτήσει τά νοκάρηδες τής χρωστούσαν...

Μετά την «τυχαία» δηλητηρίαση τού Άλεξ Βέρες, τέσσερες ακόμα νοκάρηδες της Μεξικανής είχαν γίνει άφαντοι, δίχως ν' άφήσουν πόντους κανένα ίχνος. Η μίσση Ρόζα Βέρες θεωρούσε καλό να εξηγήσει ότι αυτοί οι τέσσερες νοκάρηδες της ήταν άστατοι άνδρες και ότι είχαν φύγει από τό Μίτσιγκαν γιά να πάνε να γίνουν κυνηγοί γουαράσι στόν Καναδά.

Τέλος, ήρθε κ' ή σειρά τού Στέβ Μάκ. Στό πορτοφόλι τού άποχρημένου νέου βρέθηκε ένα έγγραφο, από τό όποιο φάνετα καθαρά ότι είχε ασφαλίσει τή ζωή του γιά λογαριασμό της νοκάρης του και ότι πλέον μιά διαθήκη, με την όποια την καθιστούσε γενική κληρονόμος της.

Ο Στέβ Μάκ ήταν λογιστής σ' ένα μεγάλο έμπορικό κατάστημα και κέρδιζε άρεκέτα χρήματα απ' τή δουλειά του. Φανόταν όμως φιλόπορος και ιδιότροπος και ζούσε μονός του, σάν μισάνθρωπος. Η κατάσταση του στην Τράπεζα είνε άκριβώς πιστή χιλιάδες δολάρια...

«Ας ανακεφαλαιώσουμε λοιπόν τις διάφορες κληρονομίες, που πήρε σε τρία μερτά ή πολύ παράξενη Ρόζα Βέρες :

»1) Απ' τόν πρώτο άνδρα της άποχρησίμωσε τρεις χιλιάδες δολάρια κ' ένα έμπορικό κατάστημα.

»2) Απ' τόν δεύτερο (ο οποίος φάνετα ότι έκανε πολύ καλές δουλειές) κληρονόμησε έννέα χιλιάδες έκατο δολάρια.

»3) Απ' τόν τρίτο, τόν Άλεξ Βέρες, έπτά χιλιάδες δολάρια και μιά άμορφη βίλλα σ'ά περίχωρα τού Ντητρώιτ.

»4) Καί τέλος, από τόν Στέβ Μάκ ή μίσση Ρόζα Βέρες θα κληρονόμησε πέντε χιλιάδες δολάρια και ένα σπίτι στην άσφάλεια της ζωής του : Τριάντα χιλιάδες δολάρια (άν ο Μάκ Κάμπελ δέν άνελάμβανε να εξηγήσει αυτή την ύπόθεσις)....

Με δύο λόγια τώρα, άν αυτό τό παιχνίδι εξακολούθησε, ή αλλόκοτη Μεξικανή δέν θ' άργήσει να γίνη λαμπρή, γιάτι μέχρι της στιγμής τού έζητα χιλιάδες δολάρια στην Τράπεζα, ένα έμπορικό κατάστημα που άβρε σ'έναν καμιά χιλιάδες δολάρια και μιά βίλλα σ'ά περίχωρα τού Ντητρώιτ, που έδωκε περισσότερο από πενήντα χιλιάδες δολάρια, έκτός βέβαια απ' τό άπαιτούμενο της, που φτάνει τις σαράντα χιλιάδες...

«Ας ανακεφαλαιώσουμε λοιπόν τις διάφορες κληρονομίες, που πήρε σε τρία μερτά ή πολύ παράξενη Ρόζα Βέρες :

»1) Απ' τόν πρώτο άνδρα της άποχρησίμωσε τρεις χιλιάδες δολάρια κ' ένα έμπορικό κατάστημα.

»2) Απ' τόν δεύτερο (ο οποίος φάνετα ότι έκανε πολύ καλές δουλειές) κληρονόμησε έννέα χιλιάδες έκατο δολάρια.

»3) Απ' τόν τρίτο, τόν Άλεξ Βέρες, έπτά χιλιάδες δολάρια και μιά άμορφη βίλλα σ'ά περίχωρα τού Ντητρώιτ.

»4) Καί τέλος, από τόν Στέβ Μάκ ή μίσση Ρόζα Βέρες θα κληρονόμησε πέντε χιλιάδες δολάρια και ένα σπίτι στην άσφάλεια της ζωής του : Τριάντα χιλιάδες δολάρια (άν ο Μάκ Κάμπελ δέν άνελάμβανε να εξηγήσει αυτή την ύπόθεσις)....

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Εγγυώμεθα ότι τα μεταξοτά του Κατ-
στήματος μας είναι από καθαράν ζωϊκήν
ρέταζαν και άνευ ούδεμιᾶς ΕΠΙΒΑΡΥΝ-
ΣΕΩΣ ἔχομεν δὲ συλλογὴν ἐξ ὅλων τῶν
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμεῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
ιαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικὰ τεχνητὰ
Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπέλεων Αἰδηψοῦ—Μεθα-
νῶν—Λουτρακίου—Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ
ιαματικὰ λουτρά τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἱαματικῶν πη-
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεῖα ἀνακαινίσεις.

Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

Κάθε κομψή κυρία δὲν πρέπει νὰ βια-
σθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπι-
σκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ Οἶκον τῆς δι-
κλωματούχου μεδίστας.

Δ^ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ἀρχὴ συνεικισμοῦ Βύρωνος. Ὁδὸς Ἀδα-
μαντίου Κοραῆ καὶ Ἀθηνῶν ἀριθ. 6
(Πρώτη στάσις)

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα
τῆς οἰζὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικα γούστο
καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ
τὰς ἀπορχίας ἐπὶ μέτρον.

— Πῶς θα ἐφοδιασούμε
τὴν μαυνούργια μας νοῦν
γυναῖκα

— Ἀητούλα: θὰ πᾶς
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέζου)
καὶ θὰ παρῇ ἀπὸ ὑεὶ ὅλα
χρειώδη τῆς νοῦσιναις μας

Ἡ ΕΚΛΟΓΗ ΜΙΑΣ ΚΡΕΜΑΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

ΟΧΙ κυρία μου, δὲν σὰς χρειάζε-
ται μία Κρέμα ποὺ στεγνώνει ἢ
γίνεται ταγγή.

ΛΟΙΠΟΝ, ἐκλέξατε μίαν Κρέμαν
ὕγιεινὴν, ὁρροερὰν ἢ ἀλλοιοῦμε-
νὴν, ὅτε στεγνὴν, ὅτε λιπαράν.

καὶ τὴν ὁποῖαν ὁ ἱατρικὸς κόσμος
ἀπεδέχθη καὶ ἐνέκρινεν.

Μίαν κρέμαν ἀναζωογονοῦσαν ἢ
ὁποῖα συγκρατεῖ τὴν πούδραν, με-
τὰν λέγειν, αὐ-
στηρῶς ὕγιεινὴν

Μὴ κρανο-
τρίητε, Κυ-
ρία μου, με-
ταχειρίζεσθε
πάντοτε τὴν

CRÈME
SIMON

ὡς καὶ τὴν ἀρω-
ματικὴν πούδραν
SIMON τὴν
ἀρωματικὴν
πὺνα ΣΙΜΟΝ.

Βάψατε τὰ περισ-
φορέματά με Βαφὰς

ARTI

καὶ θὰ γίνων καλὰ
καὶ μεδέρνα. Πολύτιμα
ἐμπορικά καὶ φαρμακ.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ἱατρός δερματολόγος
καὶ ἐν τῇ ΝΕΑ ΠΑ-
του, Μάγας 23α 9-10
ΙΔΙΟΙΤΕΙΑ ΔΙΑΜΕ-
ΣΜΑΤΑ ΔΓ ΕΝΑ
ΣΤΟΝ ΠΕΛΑΤΗΝ.

Συνιστῶμεν τὴν
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
τῆς Ὀφθαλμολογίας
πιστημίου.
Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒ

τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης
ἐν αἰ εἰδικῆς χρησῆς
καὶ Βαφαὶ ὑφασμάτων

ARTI

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΟΚΟΛΑΤΑ
ΦΛΟΚΑ